

CINKE *fészek*
Antológia 3.



CINKE*fészek*
Antológia 3.

PÉCS-BARANYAI ORIGÓ-HÁZ EGYESÜLET
PÉCS, 2010

Az Antológia elkészülésében köszönetet mondunk minden alkotónak, akik vállalták nevüket, műveiket megosztani nyomtatásban is. Köszönjük a hálás közönségnek, hogy rendszeresen látogatják programjainkat, s hogy aktívan részt vesznek bennük.

*Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület*

Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei,
a
Pécs2010 Európa Kulturális Fővárosa hivatalos programja.



BEVEZETŐ

A Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület kultúra programjában *ad hoc* művészet mellett, gondosan felépített előadások, fesztiválok is helyet kaptak az évek során. Szeptemberben, a „fész**EKF**eszt” többnapos rendezvényén jelentettük be szándékunkat, a **CINKE Alapítvány** létrehozására. Kanada – *British Columbia*, Viktoria városából, Székely Imre magyar származású grafikusművész, a papírmetszet – linómetszet, monotípia mestere kiállításra elhozta, és aukcióra bocsátotta alkotásainak legjavát, ennek a nemes ügynek érdekében. Székely Imre, immár CINKE nagykövetként, Pécs Városának adományozta erre az alkalomra készített nagyszabású képét: **Homage to Pécs** címmel.

Analogikus gondolkodású, civil szervezetek együttműködésével foglalmaztuk meg az *Öntevékeny Keleti Városrész civil cselekvési stratégiáját*, az önkormányzat, színészek, rendezők támogatásával. E princípium kiterjed a forrástól, a kivitelezésig. Az Origó-Ház kaleidoszkópja olyan spektrumokból tevődik össze, mint a **Jószolgálati program**, **Egészség program**, **Környezettudat program**, **Biztonság program**, valamint a **Kultúra program**. Ezen csoportok köré szerveződve már nem csak a keleti városrész egységei sorakoznak fel, hanem mintapéldát adnak más városrészek felzárkóztatásához, segítve ezzel a közös párbeszédet. Így filozófiánk, kongeniális a tenni akarók világnézetével. Az Origó-Ház Rádió Mecsekszabolcs FM-87,8 MHz földi sugárzását kiterjesztettük az internetre is, ahol videó konferenciabeszélések, kiállítások – művészi bemutatkozások élő közvetítését tesszük lehetővé kivetítőkön keresztül. Terveink között szerepel, egy XXI. sz. –i „Echos szekér” elindítása, mellyel házhoz vihetjük a kultúrát, s bármely régióban kibontakozhatnak az irodalmárok, képzőművészek, zenészek – táncosok, vagy hírvivőként,

információs központtá alakítható. Wellness központunk, panziónk, klubéttermünk lehetőséget biztosítanak a hozzánk látogató alkotók kényelméhez, ezzel is segítve megismertetésüket a közönséggel. Technikai fejlődésünk, az emberi alkotóerő kincseinek terjesztését szolgálják.

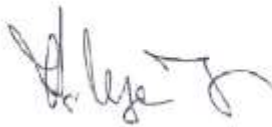


Origo-Ház Pécs, Komlói út 94-98.

Előszó

A CINKE program harmadik kiadványában a teljesség igénye nélkül mutatjuk be mind azt, amit eddig nem vittünk közönség elé. Méltán kerülnek kiemelésre ezek az alkotások, bízva abban, hogy az igaz értékek gazdára lelnek a gondos szemekben. Tág pupillákba feszülő képek színeket festenek a megszokott napokba, hogy verseink ecsetet adjanak azok kezeibe is, akik álmodó létük határain kedvvel időznek új dimenziók felett. Szerelem ez, selyemneszek érintése, ahogy lelkeink koccannak a sorok között, tartalommal töltve a tudás kelyhét, mint hörpintjük szövetségünk nemes nedűjét. Irodalmi találkozóink, rádióadásaink, folyton megújuló kiállításaink bőséget adnak minden alkalommal, s most látható közelségbe hozzuk azok hangulatait. Alkotóinkkal, a bolygó különböző földrészein hirdetjük a magyar nyelv szépségét, mutatjuk be kezünk alatt született szellemi energiáinkat, ahogy testet ölt az anyag.

Pécs, 2010. október 25.



Kis Varga István
elnök
Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület



Bartalovics Zoltán
művészeti vezető
CINKE

BABINA ÉVA & HORVÁTHNÉ ALBERT RITA

(Kerámiakészítés—formázás, porcelánfestés)



Szobaszökőkút



Faliképek



Névjegyartók



Fali tál



Virágtartók



Asztali kút



Mozaikok

BARTALOVICS ZOLTÁN

ÖNARCKÉP

Ki győz bennem?..

Dühödt bikát csillapít a gyöngye gyermek bennem s bár dölyfös szarva sérti puha kezét, azért csak leteperi a kínjában fűjtató vadat. Az meg száz sebből vérzi el minden bátorságom, mik évek alatt rakódtak rám.

Meghalt a vigasz, elhunyt a lobogó máglya. Hamvába rajzolt életutakat fűjt össze a szél, hogy a romboló vihar földbe verje a megtört rögöket. S én jóga-nyugalommal figyelem, ahogy elfogy a világ varázskertemből...

Nem bánom... Csak kezem ernyedése hullámszik a dombokon, ahol magányos vándorok lesik a lenyugzó este pille röptét, hogy szemükre csókolhassa utolsó lobbanását az égi utazó...

Így vagyok sötétben...

Csillagaim belefúltak az azúr-óceánba s hiába lebegnek két világ közt, árnyékom letaposta a vétlen füveket.

Mellettem bűgő agitátorok, verselőik kopnak el, daluk visszhangja örökkön rezg'i fülem. Néha lecsípek egyet a kottákból, és szavalom boldog öntudatlan, hogy melege fellazítsa a jégbe fagyott virágaim. Aztán dörmögök, saját versem harapom számba s mint a bolond, magamra fordítok nyelvet.

Halál megváltás újul bennem, magam alatt tüzet gyújtok, s próbálgatom nyalka lángjait. Ekkor kizökkentenek...

Feladatokat aggatnak rám, miket utolsó pillanatig hagyok, s ha már vámszedőim megrántják a nyakamba tett láncuk, sebtében táncolom szét a megmaradt parazsat. De sérüléseim senki nem érti. Bohócnak vélnek, amiért füstölgök, s mivel nevetetni nem vagyok képes, így nem vonják kétségbe rajzolt könnyeim. Most csak vagyok...

Szemem nem tudja mit kutat. Szívárványhártya takarja íriszem, és tük-
rében magát olvassa mind, ki halni vágy. Pedig azon a hídon, alig hall-
hatón, gyermek szalad a túlsó partra, mert neki a vadak dübörgése,
nem hoz kíváncsiságot az összetákolt karámon. Bizony, Ő, a kertben
érzi jól magát.

SZERELEM SZÜLETÉS

Zuhatag füzér'i csillagóceánnak
bőröd barnaságán elidőz kicsit.
S mint talizmánját a legszebb vágynak:
ékszereit nyakadba ültetik.

Könnyű kezeddel utána kapsz talán,
hogy érezhesd hevét még e nyárnak.
Nagylombú fák, lusták, bólogatván
perzselését suttogják a szádnak.

Ősrobbanások üvöltnek bennem,
milliomod másodperceken állok!
Te a fellocsolt aszfalt gőzében lengve,
s én porgyűrűben utánad járok.

HAJNALI MEDITÁCIÓM

Ha semmit nem veszek kiindulásul, csak Ptolemaiosz, Kopernikusz, Kepler, Galilei, Newton, Hubble világnézetét, s figyelem, ahogy változó felállásokban igazolják létezésünk az űrben, vagy Wundt, James, Freud, Jung, Pavlov, Wertheimer, Rogers, Laing tézisé az elme tanulmányozásában, akkor kijönne egy megalkotott faj, egy megalkotott bolygón, aki a tökéletességet hordozza. Csak hogy, így nem számolok a psziché állandóan igazodó alakjával, mely minden környezetet kitölt, s hozzáidomul a társadalmi normákhoz. De ezek a normák sem képesek kordában tartani a szellemet. Mert az a szellemiség, minden kilégzésünkkel elhagy bennünket, hogy akár jól, vagy rosszul egyesülve lehessen a mindenkori kiválasztott. Talán épp ez az Isten!.. Így vagy részese az egésznek, így igazodom hozzád, így válik kenyér kiejtett szavad a belégzők torkán. S az, hogy fuldokolva-felköhögve élesszék túlélésük, vagy jóllakottan, kis pocakjuk simítva mosolyogjanak rád, csak rajtad áll. Tudod, aki megfog, az elenyészik. Táptalaja-bölcsője, az előtte járók ölen ring, s humusza marad az utána jövőeknek.

Mivégre jöttünk? Mi cél vonzza a csírába pattanót, hogy termikus erőnek dacára földig göngyölgethesse alakja legjavát akkor is, ha néha maró szelek torzítják bele a pusztába, s hiába mulatják sziszegésük, lelkének alakját nem csorbíthatják kis villámaival? Mert az a lélek a legegyszerűbb dolgokon áthalad, megérintve a csodát mutatót s a rokkantat.

Már a mag is szerelem után kutat ösztönből, lelkesen, hogy majd együvé kapaszkodhassanak a fényre, ha burkot repesztve felemelik kis fejük súlyával a harmat zubogását. Mert bár egy csepp az élet, az lensét fókuszál, s felnagyítja szemünkhöz a hozzánk hasonlót. Minden civilizáció kitermelte a maga túlélését. Ki jógával, ki imádsággal, ki dervisztánccal, vagy misztikával. Vallással, vagy pusztán dallal, színházzal,

jóslással, párkák fonalával, vagy bármi efféle gyakorlattal de mind, mind a maga örömeire teszi.

A boldogságot csak annyira hordozzuk, mint a bánatot. Millió ereken csörgedez annak erőssége, hogy épp melyik üli arcunk, ránk rogyasztva annak minden mézét, vagy minden könnyét.

Aztán az a sok felfedezni vágyás! És ez nem csak tudománykeresés, hanem a hétköznapiak egyszerűségére való törekvés. Ahogy a cukor olvad, vegyül, saláta ázik ecetes szirupban, mert az ő élete a mi életünk immár, s bizony, így leszünk egymás táplálékai. Mert ami neked fáj, az nekem bánat. Ami gyász, az rajtam fekete. Bennem kotorja medrét megfeneklett uszályod, ha nincs már hová menjél az egyre távolodó partokon. Ahogy én folytatodom gyöngé kezekben, ha támaszukká válok a kicsiknek, nagyoknak egyaránt. A boldogság belőlünk fakad. Minden lehunyt szemhéj mögött csillagot kápráztat a vérkeringés, mégsem látjuk, ha kinyitjuk azt. Pedig a világ létezése, a Te valóságod, gyermeked igazsága lecsókolt szemek mögött rejlik.

Néha őrült dolgokat követünk, hogy elménk frissességét bizonyítsuk, mert abban látjuk a kitörést, vagy akár a végső megsemmisülést, ha minden erőnk elhagyott. De ne feledd, amit Te emelsz, azt csak Te bírod el. Másnak, más van a kezében. Kinek szerszám, kinek kés, ki épp tollat ragadott elő. De aki fegyvert fog másokra, magára, az is szirmokat álmodik, s a démonok is lecsendesülnek a hajnali ködben, ahogy kihúzza magát a virág.

Látod?.. Minden, EGY egész!

Az idő múlásával a mai bánatok csak kavicsok lesznek kezeidben. Hát óvatosan morzsold most őket, mert bár tiszta gömbbé kophat mind, azért azok még nagyon sértik kezed puhaságát. Így, ha majd békében ismerős dallamot fütyörészel, nem kell megtagadnod azok vízbecsobanó karikáit.

EGY FALATNYI KENYÉR

A vágyaink, s velük a bánatok
csak elégett elemózsiáink.
Kik csodáljuk a fényes holnapot
és reméljük, lesznek még óráink.

Minden kitárt ajtónak küszöbén
hanyatt lök túlzó kíváncsiságunk,
s mint megszeppent gyermek anyja ölét,
éhezőn keressük megnyugvásunk.

Ahogy a darázs fűben hempereg,
vagy pók fut, ha elszakad hálója.
Vagy lel kemnek darabja megremeg...
Utolsó pillantás, haldoklóra.

Morzsákként gyűjtjük az életet
mind-mind, egy-egy darabka kenyér.
S hogy boldogok leszünk? Meglehet.
Kosárkában szuszog a remény.

ÁRNYÉKLELEK

Este van. Szívemről leverem a port.
Záram ajándékát: forgatom benne.
Konyhám homálya mit sem változott.
Mintha örökkön magányos lenne.

Begyújtom a kályhát. Tüzem világít.
Fortyogó fazékban mosdó vizem fő,
és a szürke falak málló árny'it
lángvirágok színezik messziről.

Ahogy melegével öblöget a lég,
emlékpáráktól ködösödik szemem,
ahol árnyéklelkem útvesztőjén
napi gondjával küzd az értelem.

Mert hitem vesztve a csodára várok.
Álmomban Lourdes-i forrás csobog.
Gyógyulni vágyó zarándokúton
fáklya szegélyezve mécses lobog.

Aztán összerogyom mégis. Nincs erőm.
Hiába minden mandragóra főzet.
Mint ki túlvilágról visszatérőn,
fájdalmában kábulattól dől le...

...S ahogy a forró lapra gőz csapódik,
szívdobogással lélegzetem szűröm.
S mint révületbe keringő dervis,
a vízgyöngycsöpp sisteregve üldöz.

RELATIVITÁS

Látod, ismét itt vagyok...

Nem mehetek messzi. Akár hogy lökdösnek az elmúlt napok, bilincsbe izolál utánad a vágy. Gombostűvel szúrtalak szívemre. Így nem csak egyedi szépséged tündököl ott, hanem karddá fent szöggént libegsz közepén. Mert albumokat töltök veled, hangoddal bélelem fülem, majd életedből eloldalogva sarokba állok.

Azt mondd, jó az együvé tartozás! Bizony, jó... Csak árnyékom hoszszú feléd, ha elindulok.

Karamell nyúlósággal süppedek a mába, és kapaszkodni sem tudok beléd holnapomon. Kötelező küzdelmekből építkezünk, fájdalom-tégláink összeroppantják boldogság koszorúnk. Aztán hiába kémleljük tovább ismeretlen világok titkát, csak magunkban kutatva találjuk ablakaink...

Vajon összemosva görögnek bolygók és csillagok, hogy gömbbé kopik mind? Vagy szétszórt tényekből ejtett minket is az Isten csipegetni az angyaloknak?

Ó, mennyi kérdést lát szemem, hogy választalan butasággal szívja létem erejét a csend! Mert hiába a dalnok értelem, s lantok ezrei verseim kovácsa, ha csodáit nem mutatja, kincsét elrejt mélyen, csak szupernóva robbanással csillogtatja aztán a sorokba rendezés... De lám, nem marad belőle semmi... Majd új szeretők jönnek, újabb lantosok, akik énekükben tisztaságot tesznek a lesöpört asztalokra. Minket meg befogad a természet. Oly puhán, ahogy anyánkból engedett erdőnek, mezőnek, mikor cirnos Hold vajúdott fényt homlokunkra...

Látod? Még itt vagyok... Hozzád nagyon közel.

Óriási nyomás alatt naprendszerünk spirálkarjának belső részén. Sűrűségünk lávák, kövek, atomok, szenek összessége, és egymás amplitúdói szerelmünk rezonanciájának. Aztán múlik az idő, ami tán nem is létezik, csak kelyhében gyöngyözünk óborként oltárán a sosem élt csillagoknak.

Most ismét veled bíbelődöm... Gondjaimban csitulva alszol. Míg szorgos nappalom pirruszi győzelmet hoz, addig álmaimban kitöltöd hangárom sohasem szunnyadó röptét. Mert hiába a távolság, meggörbül a tér e két világ közt!..

RINGATÓ

Koppan az elfáradt makk a földön,
levélke alá bújjik a bogár.
Megpihen trillázó jó kedvével,
a berkenyét markolja egy madár.

Eltévedt lelkek sóhaja lebben,
szellőcskével lopódzik az álom.
Oson a holdfény a tisztás felett,
fényecske épp mászik a fűszálon.

Majd buzgón felragyog egy csillag is,
de ágak között remegőn fázik,
és lángcsóvát hagyva maga mögött,
a világűrrrel labdázva játszik.

Szívdobbanásod a legszebb dallam,
fülemben törött szinkópa hever.
Árnyékok kúsznak, majd összeérnek,
ölednek melegével alszom el.

PIHENŐ DALOM LEVELE

Szeretem, ahogy ujjaid lágyan a zongorára ejted... Éppen csak átbillen-
nek a billentyűk. A félénk hangok Chopinné állnak, s én bűvölve
könnyezem álomba magam...

Igen... Elképzellek, ahogy kezecskéid feltárják az évszázados melódiá-
kat, hogy minden leütésre rózsaszírom dobbanjon szívemből a padló-
ra... S Te csak illatozol, néha rám nevensz, s a beszökő fény laternája
angyalként ültet a hangszer elé...

Csukott pillám alatt zenéd hatására röppenő szellő borzol hajamba
lágý tavaszt, s mint konfetti-örömök, arcomba ráz száz cseresznyevi-
rág...

Így alszom reggelig...

Nyál csordul ajkamra, hogy kisdedszerelem becézését rajzoljam pár-
námra...

De jó is hívni nappalom szenvedőit, izzadt munkám csodaszép kapu-
ját! Boltozatát a mennynek, s cirrusz fészkeibe álmódó igazságok ma-
darát! S mint boldog ara hosszú fátyla: selyemfilmet perget a bennem
levő váson. Hangosfilm ez. Ujjaid játékatól hangos. De csak éppen
annyira, hogy szobám sötét csöndjét ne zavarja meg.

A falra felfeslő tűzvirágok, mint ha értenék álmodásom. Néha, parázs-
ból felállva táncba kezdenek, s ölelkezőn követik a bennem lévő dalla-
mot...

Látod, kedves?

Egész napos várakozásom engedtem szabadjára, hogy dadogó dobo-
gásaim láncait kottákká szelídjte a Benned rejlő metronóm...

Most biztosan alszol Te is...

Talán hegedűm hamissága, talán tücsök messzi cirpelése zavarja füled,
de vágyba tekintő karmesterünk mégis büszkén hajol meg ez éjjeli
koncert után...

Mondd! Ha csak üres termeknek visszhangzik szerelmünk játéka, ak-
kor is leülsz a zongora mellé?..

ÁLMOD PARTJÁN

Rengőlomb diadémja
glóriatüzet pöfög -
hamuhulló-bársonya
bokrok árnyai fölött,

s ahogy arcodat festi
az őszi ködszitalás,
úgy folytatja színre-színt
fakó-lélekszorongás.

Ébred a Hold. Szívgyenge
álmod rebegő fényét
fároszszem dadogja el,
hol érzelmed tengerét

a roncshajód ússza, de
fényedre fény, nem felel.
Csak dombok közt villan meg
szemem tükre-árnya, mely

tutajt bont habok közé,
hogy fövenyre élesztve
többé ne váljon köddé
máglyád, a mennyei jel.

A HOLD ÁGYÁBAN

Mikor nesztelen, pilládra ül az éj
és fátvoltáncát látod az árnyaknak,
szelek suttogó szavával kél a kéj
s álmod meleg sirokkója vágyadnak.

Csillagok cseppennek. Mint sztalaktitok,
lassan elérik a hegygerinc ormát.
Azok meg csak nőnek. Ők, sztalagmitok.
Fáikkal kezüket égre nyújtózzák.

Mondom, e barlangból nézed e csodát...
Kutyák vonítása jelzi a holttat,
kirúgott munkás teával vacsorál,
anya, gyermeknek altatót dúdolgat.

...Te fejeddel puhaságot keresel,
majd párnába nyomod elgyötört arcod.
Örömeiddel csak könnyed felesel,
ha féltékenység nyer ma veled harcot.

Távol szerelmed tán nem is létezett.
Most mégis fényt gyűjt az égi lámpában.
Szívverésedben elhal egy lélegzet.
Csak freudi rab vagy a Hold ágyában.

SZÉPSÉGEM

A szépség, nem tudatos virág. Mert a gizgazban fogant földi nedvességet is éppúgy szívja a méh, mint ahogy a gyermek szomjúzza az anyai szót, ha csibészségen kapva, az belekócol csalafinta hajába.

A széltől göcsörtös, égre nyúló ágban is fészket talál a rejtőző, hiszen neki ringást ad annak bólogatása, ahogy cibálva úri-szelek marják a pihés levelet. Mégis, beborítja annak sebeit s mire kikel a végtelen zöld, szemünkbe peregnek azok fonákjai.

Ami engem melegséggel tölt, az másnak tán langy pocsolja s nem tudja, hogy üdítője gyöngye szívemnek. Mert az Ő erős szándéka túlmutat a torzak lelkén, hisz' vizei, tiszta tükörképek. Ficáncoló halrajokban is elveszik a leváló, bugyogó korallok közé ékeli létét, s hiába hívják a szabad óceánok, neki tenyérnyi parcella lesz csupán a világ, de az, a legszebb gyöngyöket eregeti a magosba.

Így látom nyugalma lelki békémnek. A szépség tán nekem szép egyedül s nem bánom, hogy benne vagyok boldog, s ha kell, benne sírom halál-könnyeim. De az a gejzír, mi a felszínre visz, másnak is adhat éltető meleget, ha betekint kertembe, és nem bánja, hogy maszatos lehet utazó lába.

Mert a makulátlan járású szépségek mellett, bizony, elfér az én csámpás pásztorbotom is.

ÜRESJÁRAT

Mint nyári éjben, ha vonatom zakatol
ziláló mellkasomban belül, valahol
dübörgő sínek ritmusára kelve
riadtan ébredek szívverésemre.

Épp csak jegyet váltottam erre a napra
de kalauz, ki a tikettet lyukassza
horkanva fordul a másik felére
úgyse értené, mért vagyok, mi végre.

Csöppen a csap, koppan a mosdón. Kórusa
rebbenti szemem. Mint gyászomnak himnusza
hosszú az éjszaka, karnagya lettem
lidércemnek, pálcám törje felettem.

Misztikus az ég. Tengerén kék a Hold is.
Krátereiből sugárzik a hipnózis
s ahogy óceánok vizét emeli,
felettes énem szép lassan elnyeli.

Tudatfolyamom hagyja el a partomat.
Megáradt szobámban hulláma fojtogat
s a szerelvényem rángó nyikorgása,
visszavontat a belső állomásra.

Csak kósza szellem, mely vagont lengi körül
aki mikor születtem, követ mind közül.
Kendője a föld. Könnye a harmat, majd
szemfedőmnek rám teríti a hajnalt.

EXODUS

Óriás szekerekkel rakottan
az Úr felől ágaznak utak.
Süket füleimmel is hallottam,
mindenki a málha közt kutat.

Van, ki boldogság köntösébe búj,
és van, ki csak örömet keres.
S valaki sárga irigységbe fúl,
mert nem mondják neki: **-Szeress!**

Megváltóra várok én is ocsmány
rekviemmel az ingoványon.
Kabátomon utolsó gombocskám
reményét veszelve csüng a szálon.

Hittem én: Ha lelkemmel takarlak,
és hűs kirakatomba teszek,
csillogóvá fested a falakat
és méretet belőlem vesznek.

De nem így volt. Sajnálom. Csak kérdés
maradt válaszul, s búcsúzásom.
Bölcsőhalált halt bennem a szépség
s hajléktalan lett ártatlanságom...

Exodus vándorlásaim járva
kis kordélyom szárát vonszolom,
mint saját magamnak porkolábja.
Rajta kevés értelmem huppog.

Mert tompa agyamnak nem világos,
ha biztató szó ajkat elhagy,
koldusomnak Isten is hiányos,
míg másoknak jobb, ha csak hallgat.

SZOLGA KARÁCSONY

Az éjjel közel jött az ég.
Arcomon gőzölt párája
s amit itt hagyott, szerteszét
olvadt. Puha hópárnája

szívembe fagyasztott álmot
s mint ki sok év múlva éled,
úgy tartott foglyul egy szálló,
utolsó mag: a reménynek.

Zigóta teste, mint féreg.
(Hisz' nem látja saját sorsát!)

Agyamban oszladó méreg
a bennem fogant valóság.

Kerengő dervissé lettem
kolduló, hamiskás hanggal.
Szédülten megrogyva engem
soha nem vigasztal angyal.

Karácsony csillaga reszket.
A fenyők elsírták bajuk.
Meleg szobákba csöppennek
gyantába kövült sóhajuk.

Mirha, tömjén füstje lebben,
a harang is éjfél kongna.
Ezen a vak égitesten
az Isten is csak egy szolga.

Királyok, próféták jönnek!
Az ajándék meg elmaradt.
Hatalmi köntösbe szőttek
terheim görcei alatt.

Minden rab, hogy égbe jusson,
Göncölre akasztja nyakát.
Odafenn, a ritkás csúcson
cselédlány gyújtja föl magát.

S a tákolt jászol körül, ha
húst váj a szálka, (holtfáradt
tenyérnek életútjába)
savanyú fröccs szaga árad.

Csak lelkem vigadna végre!
De a Kisded most száll, s bennem
tetszhalott ima rogy térdre,
mert keresztet ácsol kezem.

SZÁMKIVETETI

Parttalan vizeken hegyet játszik.
Erdőket nyújtok éhes halaknak.
Mentő tutajok belőlem fakadnak
akkor is, ha evezőtlen' látszok.

Büntetést érte tán nem is érdelek.
- Jaj, gyorsan, szabad lobogót elő!
Szikláimba vájva korhadt keresztek
lángjait mossa a zátony-eső.

Velem fül mind, ki rám épít házat
s otthonnak véli e szürke tájat,
hiába tanította a teremő.

Gleccser-folyó sodró olvadása,
s egy életunt kavics csobbanása
karikát rajzol ernyedő kezemből.

ÉJEK ÁRNYA

Tűnődik az éjszaka homálya:
hogyan áshatná mélyebbre magát?
Mint lötykölve rengő, tengerárja
mossa kisdedszerelmek nyugalmát.

Összerezzen minden élő bölcső,
a holtak ingása még nyikorog.
Valahol felsír egy alvó költő
s a papír öklébe gyúrve morog.

Álmatlan, fekete fátyol lebeg.
A szuszogó hörgése épp' megáll.
Kósza, vakvillám gyújtja a leget
s hamvában füstöl az éji madár.

Tolvaj fosztja a megélt vágyakat,
nem sejtí a préda, hogy nála jár.
Kutyája vinnyog a birsfa alatt,
vérebe fagyva az éj: port szítál.

Lopódzik az országból a néma,
keserű könnye tán gyémánttá vál'!
A szónok visszhangja bezzeg léha,
e sötétből kiutat nem talál.

Gyilkos a csönd: éle nő a fűnek:
alvadt tócsában reszkető lábnyom.
Mustgáz-mámorú gyertya füstje
kavargó szél hoz denevérszárnyon.

Zavart, holdkóros minden és mégis,
olyan tiszták az apró bánatok:
*'Mint csecsemő, ki bömbölve kéri
az ételt, és emlőbe harapott!'*

De eljönnek majd a Tűzimádók,
hisz' velük a szerelem is örök!
Ahogy letiport szívemmel játszó,
mint titokzatos gabonakörök...

...Borgőzös párát lehel a hajnal,
legyek kotorásszák benne lábuk.
Az égre mutató pap magasztal
és angyalok bontogatják szárnyuk.

Reggeli imát kondul a harang,
Vénasszonyok sietnek elébe.
Nyelvükre tapadt ostyába harap
Az ellenük vétkezők mérge.

ANALÓGIA

Ténferegtem már életem folyamán
úgy, ahogy tán soha senki.
S ha kérdenéd, hol járt ekkor apám,
mikor nagyon kellett volna menni,
hát nem tudom, barátom.

De elmondom, míg szerette asszonyát,
anyámból megszülettem én.
S magamra lötytyintve az út porát,
ha már az út maga nem lett enyém,
elidőztem e tájon.

Láttam, amint kapáson cigára lóg,
s foltra már nem futja neki.
Gyermeke bölcseje a dús falomb,
mely éhezvén árnyékba temeti
csöppnyi szomorúságát.

S ha asszonya fedővel fedett ételt
vitt délidőn a határba,
Lábnymában felhő merítkezett,
mely óceán volt a *tors* bogárnak,
hát belé fulladt kábán.

És volt olyan, aki kerülvén munkát
leült a rideg tömegbe.
Rongya közt, a kockakövön turkált,
s izmát bor és pálinka égette
aszott arcú koldussá.

Az emberek jöttek, mentek, keresve
Napot borongós nappalon,
de nem volt jobb, s több égitest festve
a fellocsolt azúrkék paplanon,
így tovább álltak lustán.

Hiteles vezető nem papolt kosztról.
Szavában sosem élt kenyér.
Tejfogú volt még a Föld, a Holdról
s a kutyaugatott Nép életét
alamizsnával tömte.

Bár *sans-culotte*, és börberi kabát,
cipőjére nem tapadt sár.
A mozgolódás, számára barát
s szív nélküli ellenforradalmár
sírjának ásott gödre.

És harang sem zúgott! Fanfárok némán
rostokoltak szűk toronyban.
Minden angyal elhúzódott, s tréfát
hittek magukénak vígpokolban
szolgalelkű ostobák.

Hatalmas Taigetosz lett a világ.
Kalandorok szövetségén
kutatták és bíralták el hibád.
(Nem menekülsz, de nem is lelsz békét.
Gondjaid holt mostohák...)

Láttam én mindent, így is, hogy csak álltam:
zenit, és nadírvillanást.
S ha éjjelen világolt egy lámpa
pislákolt szemem dacára, halvány
keresztként égtek túlról

az utcák, a taxik, a fölfestett jel,
a világgá futott remény,
ha indulni kell. Mind-mind eleven
fájdalom az úton! - Elveszetteként
dülöngélünk a múlton.

HANGOK FOLYOSÓJA

A zongorába időnként belekap a kéz,
éppen csak leüt egy-egy hangot...
Majd becsukott szemmel emléken szétnéz
és fejében megkondulnak a harangok.

Húrok feszülnek, billentyűk lebújnak,
szépen, lassan, megtörik a csendet.
Játszanak rajtuk szomorú ujjak,
balladába tömörítik a rendet.

A folyosóra ajtót nyit a múlt.
Metronóm kattogása zakatol...
Minden rózsaszírom a padlóra hullt,
és a szerelem megszökött valahol.

ÁLMODOM

Te bennem lévő, édes dallam!

Szövevénnyé szédült ősi szövetségben, mint Vulgata, Jeromos vezeti
kezem. Kereslek letűnt nyelvekben, poros bibliákat lopok miattad,
(keresztje égeti lelkem). Legendákat hiszek igaznak, (mondákat szövök
én is) s a fuvolámon Miattad rejtem ujjaim hegyét a valló sípokon. Kis-
sé arrébb, a lóhere lila virágán zokog egy méh, és holtan zuhan a törött
szárhoz...

Csak nem jössz... S ahogy margaréták elképzelt festményen, úgy ra-
gyogsz bennem, és segítesz lapozni minden éjjelen át a következő nap-
ba, hogy újra reménnyel várjalak.

Zsákom zezugában mennyi ócska holmi! S mind, mind nyomja vál-
lam, ahogy lassan szóródnak szét utamon. Nem tanultam az alázko-
dást, most mégis érzem erejét Istennek, ha néha térdre rogyok. Mintha
véretem Grálba fogná fel az idő, hogy szennyezze jövőjét ki rám talál,
de halhatatlanságom csak küszöbödíg tart. Mert felszáradt erőmmel
mennybe nyíló felhőket táplálok, s ha arcodon érzed a langy esőt, ró-
lam hoz hírt az echószekér.

...Álmodom.

BÁRDOSNÉ TÓTH LÍDIA

BÁRCSAK NE ÍGY LENNE

Epreim között gazolva
Ledöbbsentett, hogy miért
Mindig a növény tövénél
Találom a gaz-gyökért?!

S mikor a gatz húznám ki, hát
Pár szála mindig akad,
Mely a gyenge növényt fogja,
S inkább az, mi kiszakad...

A gaz-gyökér meg bent marad!
Pár nap, s megerősödik,
S egy frissen nőtt epertőre
Újra rátekeredik.

És már azt is fojtogatja,
S táperejét szívja el! –
És ez így megy folyton tovább...
A gatz mindig irtani kell!... –

Gondolom, nem véletlen e
Kifejezés: gazember,
Ki a pénzedet kicsalja,
S aztán semmiben sem „fair”!

Szerződést nem teljesít, s az
Erkölcének sincs gátja,
Családokat tönkretesz, – **de**
Ez abszolút nem bántja!

Aztán ott vagy kifosztva, és
Már perelni sincs erőd...
Se pénzed... és feladod a
Harcot még idő előtt.

Mert az ügyvéd is azt mondja,
- S te csak nézel rá bután, -
Nincs értelme szaladnod az
Így kicsalt pénzed után!

Kívánom, sose tapasztald
Meg, miről most beszélek!
Csak – sajnos – a gaz jobban nő,
Mint a jó! – Ettől félek...

MÍLY CSODÁS

Egyik este fiam nézte
TV-ben a sport-adást, –
Vasalás közben vetettem
Rá én is pár pillantást.

Maratoni futás volt az
Aktuális versenyszám,
S egy kisportolt hölgy vezetett
Végig, kilométer-szám'...

S hirtelen többedik helyről
Feltör egy nő... S hajrázik!... –
Célba érve nem is láttuk,
Ő győzött?! Vagy a másik?!

Három századmásodpercen
Múltott csak a győzelem! –
Hihetetlenül szoros lett
A végén a küzdelem...

Ha nyitott a szívem, Isten
Szelleme mindig tanít, –
S annyira örülök, mikor
Elmagyaráz valamit.

Az a hölgy, ki második lett,
Erre tette életét,
Hogy növelje nevének és
Népének dicsőségét...

S annyira kis különbség volt
Közte, s az első között, –
Csak a célfotó dönthette
El, hogy melyikük győzött...

Pál apostol azt mondja, az
Életünk: versenyfutás...
S nem bizonytalanra futunk!
Gondolj bele! Mily csodás!

Jézus haláltusát vívott
Azért, hogy mind győzhessünk,
És hogy Vele mindörökké
Majd a Mennyben élhessünk!

HASZNOS FOLTOK
/PATCHWORK KIÁLLÍTÁSRA/

Ügyes kezek alkották e
Gyönyörű szép műveket,
De előtte készítettek
Róla precíz terveket.

Ha nézünk egy foltot, amúgy
Haszontalan rongydarab, –
De így, egy kész takaróban
Pótolhatatlan marad...

Gondoltad-e, ilyen folthoz
Hasonló az életünk!
Isten csodás tervében is
Benne van, hol a helyünk.

De ahhoz, hogy a kész mű ily
Tökéletes, jó legyen,
Engednünk kell, hogy a Mester
Rajtunk javítást tegyen.

És ha egymáshoz simulva
Élünk itt szeretetben,
Melegséget áraszthatunk
A dermesztő hidegben.

Kívánom, leljük meg helyünk
E rohanó világban!
Legyünk hasznosak! És éljünk
Békében, boldogságban!

BÍRÓ SÁNDOR

Bíró Sándor 1939-ben született Budapesten. Művészcsaládból származik. Édesapja és nagyapja is festőművészek voltak. Zana Sándor néven született, a nevelőapja után kapta a Bíró nevet. Három éves korában agyhártyagyulladás következtében veszítette el hallását. Korán megmutatkozott tehetsége és szeretete az alkotás iránt.

Budapesten szerzett ötvös mesteri képesítést.

Évekig vezette a hátrányos helyzetű művészek baráti körét. Dekoratőrként és kirakatrendezőként dolgozott nyugdíjazásáig. Első feleségét korán elveszítette, utána évekig képtelen volt alkotni. Második felesége, Anikó, szintén művészetkedvelő, az Ő ösztönzésére kezdett újra dolgozni. Ma is mellette áll és mindenben segíti.

Néhány éve költöztek Budapestről vidéki házukba Kakasdra, ahol Sándor kialakította műhelyét és műtermét. Azóta minden évben tavasszal bemutatja a Faluházban az előző év munkáit. Lelkesen készül a tavaszi tárlatra.

Több önálló kiállítása volt már más településeken is és rendszeresen kiállít a Tolnai Bárka Művészeti Szalon csoporttal.

Nyugdíjas évei igen tevékenyen telnek, szobrászkodik, tusrajzokat, **pasztell**- és olajképeket, sőt portrékat is fest.

Nem idegen tőle a fa és a vörösréz megmunkálása sem.

Nyitott szemmel jár a világban, megörökíti a természet szépségeit, ezért leginkább tájképfestőnek vallja magát.



Kakasdi látkép



Kakasd címer



Esti tanya



Vajdahunyad vár



Pad pincével



Pincesor

D. JANOVICS ILONA

KESERŰ A LELKEM

Keserű a lelkem
a világ ízét érzem benne.
Talán holnapra elmúlik,
s a nap holnap új reménnyel indul.

Nem adom fel, nem alkuszom.
Nem sok az, mit kérek...
Nem többet, csak ami jár.
Emberséget, nem csak magamnak.

Kérdésekre a válasz, hallgatás.
Az ég tiszta, az út egyenes.
Mégsem haladok úgy...
A konok csak nevet, s ködösít.

S én hiába várok?
Térdre kényszeríteni
soha sem fog....
Térdre, csak az Úr előtt!

Hol vagy Uram?
Nézel tétlenül?
S én hiába kérdezlek?
Szabad vagyok....

Micsoda szabadság!

HIÁNYZOL

Ittam szép szavad
szeretettre szomjazón.
A becéző, lelket melengető
érintő szavad.
Hiányzik, most, és mindig,
úgy hiányzik!
Mint a mezők virágainak
a frissítő nyári zápor.
Elmentél, el sem köszöntél.
Hol vagy, merre vagy?
Hangom elcsuklik.
Már, barát sem vagy,
már, sehol sem vagy.

MINDEN ESTE

Minden este,
mielőtt pilláim lecsukom,
s átmegyek kicsit a túloldalra,
a neved imába fonom.
Gondolatban búcsúcsókot adok,
édes ajkadra, kedvesem!
S füledbe súgom: - **SZERETLEK!**
Így, lelkemben édes béke száll.
Hiszem, te is gondolsz most rám.
Reménnyel alszom.
Holnap együtt ébredünk, talán.

VÁGY

Titkon – titokban - egymásnak.
Hol is vagyunk?
Te ott, én itt.
Talán más bolygón élünk.
Mégis, összeköt minket a gondolat.
Oly nagyon, hogy szabadulni képtelenség,
ellenállni nem akarunk, kell a csoda!
Mondd, meddig bírjuk még?
Távol vagy, s mégis itt vagy.
Talán közelebb már nem is lehetnél.
Az időmúlt - hull - velünk szóródik.
Nem madárszárnynon repülök feléd.
Vasmadárral, hangsebességgel
a hegyeken túlra. Sietek egygyé lenni veled.
A vágy éget, s kiált a szív: - elég!.. Elég.
A hangsebesség vasmadara repít
a leghosszabb útra.
Az igaz boldogság felé.

MÁR NEM PANASZKODOM

Már nem panaszkodom.
Megtartom magamnak,
mint féltett kincset.
Már nem panaszkodom.
Többé senki nem nevet rajtam.
Nevetek én magamon...
S ha kell, sírok értem.

EZ A VILÁG

Igazad van,
ez a világ sem jobb.
Nem több, sem kevesebb,
mint a régmúlt.
Fejlődés?
Van.
Érzed a bőrdön.
Ez a világ is csak olyan....
Kussolj!
Ha nem tetszik,
Jobb, ha hallgatsz!
Megkérdik majd, hogy
ki vagy Te,
ha nem is mondják a szemedbe,
hogy senki vagy.
S ha látod magad kívülről,
talán lenni sem akarsz **itt, s így.**
Maradj ember,
s ne törődj a világgal.

ÉLET

Olyan nehéz vagy!
Olyan nehéz vagy.
Te hoztál a fényre.
S anyám boldog volt.
Olyan nehéz vagy!
Olyan nehéz vagy.
Tőled vártam mindent,
s te elrejtetted
minden boldogságomat.

DOMOKOS EDIT

ÉJSZAKA

Ezüstköddel permetezi szívem
A puhaléptű bársony-éjszaka,
Itt erősíti pislogó hitem
Az égszínező Holdnak udvara.

Mosolyog a vén Hold rám,
Pedig de sok cudarságot látott
Felfoghatatlan évek során -
Hisz Ő mindent lát ott!

Csillagok - hű társaknak véllek innen,
Ej, pedig de távol is vagytok -
Egymástól és tőlem is - de jó hinnem,
Hogy most csak nekem ragyogtok!..

SZERESD A VILÁGOT

Arcomon gördülő könnyek...-
Azt hiszed, nevetni könnyebb?!
Arcomon mélyülő árkok,
A gondokból rakódott ráncok.
- Szeresd a Világot!

Arcomon áradó mosoly,
A szívem meg vérzik - ez komoly.
Látszat és színjáték... látod,
Naponta játszod játszod.
- Szeresd a Világod!

Arcomon megfagyott mosoly.

Az utcákon terjedő nyomor.

Mindegy, míg látod, s nem bánod,

S csak állsz és szerencséd várod.

- Szeresd a Világod!

Arcomon nevetés könnye,

Kezemben életem könyve -

Írom, s élem, mit a sors adott,

Vagyok ki jót, s rosszat is látott..

- Szeresd a Világot!

LÉLEKZÁPOR

Felhők foszladoznak lassan felettem -

Ó, hogy mosnák el egész valóm, mi lettem!

Vagy mosnák el legalább bánatom,

Hogy derülne fényre az én napom...

Lelkem könnye áztatja belsőmet.

Magamba szívom a kinti felhőket -

Siralmas, önsajnáló zápor -

Csapongó, bús-magányos mámor.

FARAGÓ GÁBORNÉ



Malomvölgyi tónál



Nyi-
este

vicei



Csendélet citrommal



Feri bá' mesél nekünk



Magányosan



CKH belső udvar öreg fával

GOMBOS GABRIELLA

PUSZTÁBA KIÁLTOTT

Pusztába kiáltott fájdalmas sóhajod
 hozza felém a zúgó, vad szél,
 miközben érzem, hogy vágyad
 béklyóba fogott zöldeskék remény.
Mást súg örvénylően zakatoló szíved,
 és tetted apró mozzanata,
ahogy suttogva mormogod nevem,
 mint valami leheletbéli ima.
Jeges tavasz van lelkem mélyén
 s fázom, mint elhagyott fióka,
 hisz' szárnyaim bontom feléd,
 de szavaiddal töröd darabokra.
Forró vágy zúg testemben
 s nem értem kétséged gátját,
 engedd megmutatni
 a szerelem pilleszárnyát.
Hagyd, szeressen kérlelő lelkem
 s tiéd vagyok örökre,
 míg csillagokat sző az éj
 Holdra, és szerelemre.

GÓGUCZ ELEONÓRA



Liget



Vibarbán tündökölve



Tükör



Relax



Hamupipőke



Nálunk ilyen a tél



Varázslat



Még a fény is bánt

GYÖRGY VIKTÓRIA KLÁRA

VALLOMÁS

A remény szivárvánnyal szőtt
fövenyén lépkedve,
az éjszaka piciny szikráit hoztam
neked csokorba szedve,
s a párnádra szórom minden este.

Megigéztelek,
lelked fonalát,
magam köré fonom,
a szerelem vágyakozó
morzsáit eléd szórom.

Sóhajom suhan a messzeség ködében,
feléd száll az éj bársonyos
fényében.

Kincsem lettél,
mint az égnek a csillagok,
Magányomból
elűzted a bánatot.

Ízlelgetem a tőled
kapott boldogságot,
nem ígértél semmit,
mégis szívembe zártalak,
szédítő az érzés,

mely szelíden fojtogat,
örökfényű a pillanat.

Csókolj ígéket a számra,
s ha majd a gyönyör
a kéjtől is sír,
együtt fürdünk
balzsamos mámorában.

Örök legyen a perc,
melyben csak engem ölelsz.
A csillagokkal írom
az éj kékjére,
h i á n y z o l,
szeretnélek megölelni végre.

Fátyol szövi az éj rejtékét,
bűvös káprázat színezi
a hajnalt ,
Szemedre lágy csókot
hint az álmom,
szégyenlősen mellém
bújik a vágy,

ölelésedben haldokolva,
vigyél oda,
hol éberen virraszt a szenvedély,
ahol minden perc
boldog reményt ígér,

hol a felhők fátyla
kecsesen lebben,
s csillagmécsesed
mutat utat nekem.

Törékeny gyöngysor,
láthatatlan fonál,
mely összeköt minket
a titokzatos végtelen taván.
Lelkünk szent mélyében,
egy fénysugár,

egy szerelmes sóhaj,
melyet feledni lehetetlen,
nincs közöttünk semmi,
csak egy boldog érzés,
de az eltéphetetlen.

(2009.12.29.)

GONDOLSZ E RÁM

Gondolsz-e rám?
Ha ajkadra csókot hint a
a nesztelen suhanó alkony,
ha a szavak kertjében
vöröslő rózsá illatával telve,
a fényárban tündöklő balkon.

Gondolsz-e rám?

Ha a semmibe szédülve,
a vágyaktól parázsló
álmok elcsitulnak,
pillantásodban fürödve
némán karol át a csend,
elhalkulnak a szavak,
s a várva várt boldog perceink
összeomlanak.

Gondolsz-e rám?

Ha hálót sző az érzelem,
s takaród, mint selymes lepel,
elrejtí mi fáj,
vágyak szomjúságát oltva,
remegő sóhajjal ébred a hajnal,
mert melletted nem engem talál.

Gondolsz-e rám?

Ha megszólít a tompa félhomály,
a valóság rideg ködén átlépve,
könnyeiddel küszködve,
felém sodor a pillanat
mámoros örvényc.

Gondolsz-e rám?

Ha párnámon kócosan,
zokogva, vigaszt keresve,
szívem veled nyugodni tér,
hol a szertefoszló boldogság
csak kósza képzelet,

mely a csendes éjben
csillagodról mesél.

Gondolsz-e rám?

Ha a reményteli holnap szirmait kibontva
melengeti szíved,
ha a mindenség öblében lágyan ringva,
az élet díszes ruháját leveti,
titkait kitárja,
s lelked örök társát megtalálja.

Mondd... gondolsz-e rám?

(Csongrád, 2010.07.29)

KINCSEM

A csend fővenyén,
nesztelen léptekkel suhan a lelkem,
társtalan énem halkán zokog,
az éj sötét fátylán, mint apró picinyke
szilánk , az én csillagom ott ragyog.

Meghitt e pillanat,

sóhajom, mint egy távoli égi dallam,
könnypatakom sebes sodrásában feléd száll,
virágozik a boldogság ezernyi fűszála,
s örök lángú parázs olvaszt ölelő karjaidba.

Lehunyt pilláim mögött,
megbújik a vágy,
csukd be a szemed,
áldott fénykoszorú
a mindenség fonalán hozzám vezet.
Csókom a végtelenbe visz,
tekintetedre szemem tükre a válasz,
megszédít e bűvös varázs,
mikor édes méze csurran ajkad ízének,
álmaim szórom eléd,
s életem tiszta forrása érinti
szíved tengerét.

Az öröklétben összefonódva
hallhatatlanul suhanunk,
a tér és idő itt végtelen,
világom rejtekébe
arctalan lopózik a szenvedély,
lelkem remegő füstje a semmibe száll,
s az éjszaka csillagfényes köpenyén,
szívem féltett kincsére rátalál.

(Csongrád, 2010.07.15.)

GYŐRI ZSIGAI KLÁRA

ŐSI TITKOK

Testem csiszolódott e világhoz,
homokszemekből újra kő leszek,
titkom suttogva homokba írom,
elfojtott könny gyémánttá dermed meg.

Viharokba vágyak partján izzó
homokszemek már hegyekké váltak,
hamuját orkán fújja világgá,
felszín-játéka örök szivárvány.

Fényben a tenger háborgó ciklon
hullámok harca dermesztő mélység,
napos felszín, haldokló mosolya,
ősi titkokat szellő fújja szét.

ÉJ HEGEDÚJE

Ne szólj most,
hunyd le szemed,
csend mesél nekünk,
hallgasd, mit üzen az éj,
hold az égnek,
testem forró lángja,
remegő ajkak,
összeérő vállak,
szavak börtönében ölelj,

szeress!
Dalra fakad
éj hegedű lágy sóhaja,
könnyeket csal,
életet lehel.
Ne szólj most,
hunyd le szemed!

HA AKAROD

Ha akarod, most veled álmodok,
Szavaimmal megnyugtatlak,
Ami fáj, már soha ne fájjon.

Ha akarod, most elvarázsollak,
Koronaként kúszó fényben,
Testemmel lelked melegítem.

Ha akarod, karomba ringatlak,
Szívemhez hajtom fejedet,
Érezhessem lüktető sejtjeidet.

Ha akarod, szótlantul nézlek,
Gondokat távol, messze tartom,
Lágy szellőből szívárvánnyá válok.

Ha akarod, őrzöm féltett álmod,
Napsugár szirmokkal melegítelek,
Ha meglátsz, szemed káprázzon.

Ha akarod, karom feléd nyújtom,
Szívem fényét szórja mindörökké,
Ha nem bánod féltett Kincsem.

HOGY NE FÁJJON

Láttam szemedbe a könnyet,
titkon remélted, hogy nem,
s amint lehullott pulóveredre,
aztán egyre több, és több,
szád megremegett,
fájt minden könnycsepped.
Szerettem volna,
arcodat kezembe fogni,
fátyolos szemedbe nézni,
megcsókolni,
arcomon csorduljon végig,
érezzem mi fáj,
láttam magunkat,
mint két összeborult árva levél,
csak álltam, lábam megremegett,
indultam feléd,
szégyenlősen elfordultál,
erős akartál lenni, de nem,
akkor ez nem ment neked,
féltettél engem, én meg téged,
csak akkor én erősebb voltam,
megszoktam az élet viharát,
esőben, fagyban, télben,
már nem fáztam, csak fáj.

EGY FALAT KENYÉR

Éhes szám szavakat keres
szívemet kitárom
szeretet fátyla átkarol
árulás fájó sebe
karcosan beheged
öröm pillanatát
lelkemben dédelgetem
zajok törnek
erkölcs szakadékbán
elvegyül vér
testvér lesz ki nem volt soha
élet árát megfizettem
Megfizetted
Befogadlak
és befogadsz
karodba temetkezem
szemünkbe fénylő könnycsepp
romboló sötét
szárnyaló remény
utolsó falat kenyér
melyet ketté tör egy kéz

HONTALANSÁG

Csikorognak a sínek, kattognak a kerekek,
Vonat meg nem áll, nélküle megy tovább.
Fényesre csiszolta élet mocskos szemete,
Éhes a száj, görcsösen kapaszkodnak kezek,
Kenyeret törnél, de lassan már nincsen kinek!

Csikorognak a sínek, kattognak a kerekek,
Vonat meg nem áll, nélküle megy tovább.
Hontalan a nemzet, kincsek sorra vesznek,
Álmodnád a Jövőt, Új Nemzedékek útját,
Építheted alapok nélküli álmaid légvárát!

Csikorognak a sínek, kattognak a kerekek,
Vonat meg nem áll, nélküle megy tovább.
Felhők gyűlnek az égen, orkán pusztít itt lent,
Kő kövön nem marad, -halál, ár, tűz, éhség,
Lét most a tét, - túlélni, küzdeni a holnapért!

Csikorognak a sínek, kattognak a kerekek,
Vonat meg nem áll, nélküle megy tovább.
Nem kellene hősök, rothadó, száraz lelkek,
Csak aki a lélekpusztulást még megérzi,
Tudja jól mit jelent,
Becsület, igaz szó, összetartó hazaszeretet!

Csikorognak a sínek, kattognak a kerekek,
Vonat meg nem áll, nélküle megy tovább,
Kincs alámerül, haszon-érdekekkel egyesül!
Ember se legyen! Ha arctalan az igazság
Nincs akarat, belátás!
Uram, kísértés hazug völgyét hantolod ránk!

Igazságról, Új hazáról, Szeretetről álmodok,
Hogy hontalanság nélkül, végre békében lakhatok,
Hazát talál a szeretet, -kín, szenvedés már egyik,
Igaz népnél a tenyerek égig összeérnek!

Csikorognak a sínek, kattognak a kerekék,
Vonat meg nem áll, nélküle megy tovább.
Kezem nyújtom, nem kérek mást a világtól,
Tévedhetsz, feledhetsz, bocsánatot kérhetsz,
Vak koldusként is, kezünk összeérjen!

BOLDOGSÁG

Mi hiányzik? Számptalan gondolat készttet,
Kínzó érzések- élet adta receptek,
Napfényes utak, mosolyokat keresnek,
Langyos pocsolákba nem süppednek bele.

Boldogok, kik tudnak magukon nevetni,
Kapuk kilincset fogva küszöbét lépni.
Kik nem félnek önzetlen odaadástól,
Szeretet, hit, határok gondolatától.

Boldogok, kik mentségeket nem keresnek,
Szenvedélyek izzásai égig emelnek.
Szépet naivan meglátják út porában,
Szeretet magát hintik szerte világban.

Boldogok a Bölcsek, hegyen látnak át,
Lélek böjtjét poklok-poklát megjárták már,
Elmélyült gondolkodásra szólít a kor,
Derű boldogság várja odaát valahol.

Mi hiányzik? Számtalan gondolat készlet,
Hogy lehet felhőtlenül boldogan élnem...
Szavakba nem vágva, csak bölcsen hallgatni,
Szeretõn két kézzel önzetlenül adni.

Nem kell elvárás, megfelelés... csak érzés,
Virrasztott elme, fojtó köd el ne érjen!
Szívekbe szúrt csillag fénye ne éghessen
A rácsok nélküli szivárvány, éltesse!

Boldogok, kik szorongó éj nélkül élnek
Lemenõ Nap csendes fényébe nézhetnek
Mosolyogva, adnak, meglátnak, éreznek
Boldogság, szeretet járvány tiszta fénye.

JÁTSZMÁNAK VÉGE

élet titkait hinni, várni,
félteve őrözt percek
lelkünkbe zárni
tanít, büntet a sors,
jószágot, örök álmod, ölelést
érzések csúcsát
élet lopakodó pillanatát

ajtó nyílik,
holnap fénye beszűrődik
élet újra kezdetét veszi
szellő meglebben,
álmok
tépott szárnyakat öltönek

mily ostoba az ember!
remél, pedig nem is kért
tűzvészt kiált kétségbeesve,
hazug szónak hol a lelke?
életből a szépek,
őszinte ölelések
gyógyító szeretet
mindezért most ki tehet?

állj meg, játszmának vége!
nézz fel az égre
makacs a gondolat,
könnyed törölöd...
mit eddig nem láttál
már ne lássad,
elengedlek!
ne érezd, fáj az élet
idő lejárt, már vége!

VALLOMÁSOM

Aki nem tud kérni,
nem tud megköszönni,
és ha tévedett, vagy vétett,
azt mondani,
- bocsánat, hogyan tehetem jóvá?
Annak még van mit tanulnia!
Adni úgy kell tudni,
hogyan el is lehessen fogadni!
Elfogadni, pedig csak azt lehet,
amit úgy adnak!

JOÓNÉ SOÓS ANDREA

MESE PIPISKÉRŐL ÉS A SZÉP SZERDÁRÓL

Egyszer, nem is olyan régen, mikor még az öreganyám nagyanyja is kislány volt, no akkor történt ez az eset. Tündérország határán volt egy ház, ott élt egy tündérlány, és a szülei. Mit mondtatok? Hogy nem tudjátok, merre van az a Tündérország? Dehogynem! Azt mindenki tudja! Ott van pontosan a Képzlet birodalom közepében, éppen balra a Varázslók országától. Na, ugye! Már emlékeztek is rá!

Szóval, hogy szavamat ne veszítsem, és ne feledjem elmesélni mi történt ezzel a Pipiskével, bele is kezdek a közepébe. Mert, hogy Pipiskének hívták a tündérlányt, ha még nem mondtam volna. Azt biztosan tudjátok miért is hívhatták így! Hát pontosan azért, mert olyan pipiskedő, válogatós, nyafogós, kényeskedő kislány volt. Mindig azt szeretete, ha körülötte forog a világ. Például, amikor a tündériskolában nem őt dicsérték meg, irtózatos toporzékolásba kezdett. Egyszer, majdnem eltörte a tündérszárnyait, amikor mérgében a földhöz vágta magát. Szerencséjére idejében érkezett a segítség, Felhőcske unta meg a színjátékot és nyakába zúdított egy kiadós nyári záport. Ettől aztán észhez tért, és szipogva hazasétált. Otthon aztán, mikor meglátta maszatos képű kislányát az anyukája, összecsapta a tenyerét:

- Pipiske, drága tündérkém! Hát veled meg mi történt?
- Nem látod? Az az undok Felhőcske, direkt leöntött az esőjével, és mindenki rajtam nevetett. Nézd csak meg, tönkre ment a gyönyörű ruhám is, és ráadásul, még a tündérszárnyam is csuromvíz.
- Szegénykém, gyere, megszáritgatlak!
- Hagyjál már békén! Elegem van belőletek! - szaladt el Pipiske, majd fellökte az anyukáját.

Ne csodálkozzatok, ezt a viselkedést megszokták már a tündérlánytól. A Tündértanács is azt fontolgatta, visszaveszik a tündérszárnyait emiatt. Szerencsére akadt egy személy, aki azt mondta, hogy hisz Pipiske jóságában.

Persze azért voltak szép napok is, olyanok, amikor sokat mosolygott, nevetgélt, nem sértődött meg semmin, és nem kényeskedett. Csak az a baj, hogy bizony ez nagyon ritkán fordult elő vele.

Történt egyszer valami, ami megváltoztatott mindent, egy szép szerdai napon.

Hogy mit kérdeztek? Mitől lehet egy szerda szép? Sok mindentől. Ez a szerda történetesen attól lett szép, ami történt, de ha mindig beleszól-tok, nem tudom elmondani.

Szóval, gyönyörűen sütött a napocska, amikor Pipiske elindult a Tündérkertbe, mert a tanító néni megbízta azzal, hogy látogassa meg Kedveskét, kérdezze meg miért nem ment iskolába. Az ő apukája volt ott a kertész, anyukája pedig a virágóvoda vezetője, ezért laktak a Tündérkertben.

Alighogy belépett Pipiske az ajtón, locsi-fecsi kacagás helyett, fülsüketítő csönd ölelte körül. Először azt hitte, nincs otthon senki, aztán beljebb lépve Kedveske szobájába, láthatta, hogy bizony nem így van. Pajtása sápadtan, csukott szemmel, erőtlenül feküdt a szíromágyikóban, mellette szomorúan üldögélt anyukája, és apukája.

- Kedveske beteg? - kérdezte csendesen.

- Nagy a baj Pipiske, nagy a baj! - sóhajtottak fel a szülők.

- Volt itt már a doktor bácsi?

- Volt bizony, de erre a bajságra nincs bevehető tabletta. Látod, lassan elfogy szegény kislányom tündérereje, és nem tudunk semmit tenni. Már megfőztem a legfinomabb, legillatosabb levest is, már eljátszottuk a varázseneket a harmatszengettyűkön, az mindig felvidítja, most hiába.

Még Sugaracska is idevarázsolta a legragyogóbb szívárványt, de nem segített.

- Valamit csak lehet tenni! Ugye? Valamit csak lehet.

- Valamit igen. Tudod a barátság ereje, szóval az az erő meggyógyítaná.

- Barátság? Talán lehetne varázsolni, tündérbájjal!

- Ó, Pipiske! A barátság nem így bújik elő. Egy varázsigével nem lehet előcsalogatni.

- Hát?

- Az mindenki szívében ott lakik, közvetlenül a szeretet mellett.

- Szívében? Szeretet mellett?

- Igen. Te, Pipiske, te nem tudnál segíteni?

- Ééén? Nekem... most... sajnos... sietnem kell... bocsánat...

- dadogta Pipiske és fürgén kifordult a házból, majd szaladni kezdett és csak szaladt, szaladt.

Ki tudja, tán még most is szaladna, ha meg nem botlik egy fatuskóban és hasra nem vágódik, pont bele egy pocsolóába. Gondolhatjátok, hogy nézett ki, tiszta sár, maszat, piszok lett ruhája, az arcocskája, s ráadásul még a fehér köténykéje is elszakadt. A közelben figyelő süni gyorsan összegömbölyödött, mert

már régről ismerte Pipiskét, s tudta, hogy a következő pillanatban hatalmas hiszti veszi kezdetét, s erre ő most egyáltalán nem volt kíváncsi. Meg tudom érteni, mert a visítás, bömbölés még a hetedhét ország határán túl élőket is elborzasztotta. Aztán egyszer csak félbeszakadt.

- Tessék? Mit mondasz?

Nem mondom, kérdezem. Nem szégyelled magad? Egyébként csoda, hogy meghallottad. Nem először kérdem, de sosem vetted észre.

- Mi van? Egyáltalán ki vagy te? Hol vagy?

- Most nem ez a fontos, most az egyszer másra is figyelhetnél.

- Másra? Minek?

- Mondd csak! Te már nem emlékszel arra, hogy Kedveske mindig segített neked?

- Nekem? Nekem nincs szükségem segítségre!

- Na, ne légy ilyen felvágós! Elfelejtetted, hányszor fogta meg a kezéd, hányszor vigasztalt, hányszor ült melléd, mikor senki nem akart! Akkor arra sem emlékszel, hogy ő volt az egyetlen, aki azt mondta, ne vegyék el tőled a tündérszárnyakat!

- Miért mondta? Én nem kértem rá!

- Mert szeret téged.

- Engem? Miért?

- Mert szeretné, hogy a barátja légy.

- Barát? Nekem olyanom sosem volt.

- De igen. Kedveske a barátod, csak te nem akarod észrevenni, mert nagyon el vagy foglalva saját magaddal.

- Jaj! Kedveske anyukája azt mondta, hogy a barátság ereje meggyógyítaná.

- Akkor? Mire vársz?

- De én nem tudom... én... hogy kell barátnak lenni?

- Ne félj, segíték!

- Hiszen azt sem tudom ki vagy, nem is látlak!

- Nem kell látnod, csak érezned. Itt lakok benned, a szívedben. Most már mindig hallani fogod a hangom.

- Ez valami tündérvarázs?

- Dehogya! Ez a szeretet. De indulj már, várnak rád!

Három éjjel, három nap ült Pipiske, Kedveske ágya mellett, simogatta az arcát, mesélt neki tündérmeséket meg igazságot, énekelt és harmatcsengettűn játszott. Meg is gyógyult Kedveske, visszatért a teljes ereje, sőt még csillogóbb, még fényesebb lett a tündérszárnya. Nem különben Pipiskének, akire ettől kezdve nem lehetett ráismerni. Nála szerényebb, segítőkészebb, kedvesebb kislányt nagytővel is nehezen

találhattatok volna. Kettejük barátságáról Messze-földön is mesélnek még ma is.

Ugye mondtam, hogy a szerda az egy nagyon szép nap? Legyen nektek is sok-sok szép szerdátok!

EMLÉKEZZ TE IS!

Még emlékszem, mikor két kezében tartott,
s emelt a magasba, hogy kacagásom elűzze a zivatart,
majd féltőn rám terítette álmai könnyű fátylát,
s csendesen dúdolta a dalt.

Csodás évek. Önfeledt, őszinte játékok a holnapról,
meséknek hitt igazságok, igazságnak vélt mesék.
Majd elindult a vándor, hegyen-völgyön át,
néha felhasította a talpát az út göröngye,
volt, hogy mindenét törte, mikor belezuhant a semmibe.
Fájt, de felállt, mást nem tehetett.
Makacs könnyei megfagytak,
nem hagyták, hogy gyengének láthassák.
Tarisznyája tele minden jóval, kedvességgel,
becsülettel, szeretettel, igaz szóval.
A csillag, mi a szívét vezette, tisztán ragyog
ma is felette, fénye nem fakul soha.

Még emlékszem, mikor két kezemmel a magasba
emeltelek, hogy kacagásod elűzze a zivatart,
majd féltőn terítettem rád az álmok könnyű fátylát,
s csendesen együtt dúdoltuk a dalt.
Emlékezz, emlékezz te is!

KAPINYA ILONA



Álom



Anya és Lánya



Pimasz



Hancur

KÉMÉNDY JÓZSEF



Álom



Reggel

KOVÁCS KÁROLY

A FA MEGNŐTT MÁR

Millió szabály, tengernyi törvény
nyomaszt, pedig most szállni lenne jó.
Vagy... vagy könnyű lélekkel, burjánzó réten,
tücsköt ugratni füttyszóra, mint régen.

Nyári vihar hagyta langy pocsolyában,
birokra kelni, pajtások hadával,
...meztelen lányt lesni, titkoknak vizén...
Felnőtté válni, miért is akartam én?

Hiába is sírok, az idő már átszabott,
új szél viszi a füttyszót, más lesi a lányt.
De ha szárnyakat készíték, - betűből, szóból,
- talán rám köszönnek, a múzsa is ha csókol.

A fa megnőtt már, amit jöttömre ültettek,
újat teszek mellé, jó gyümölcsűt, szépet.
Ha majd egy új legény érkezik helyettem,
legyen neki étke, 'mit egykor ide tettem.

AZ A PILLANAT

Langyos vágyakban, unottan fürödve,
szívtelen ritmust rezegnek a dobok,
íztelen italom, már szomjamat nem oltja,
parazsam hamu lett, csak az idő robog.

Hiteltelen csodák, hitemet emésztik,
mert ördögi a szép, az áldozat is hazug.
Vándorútra keljek, szerencsém keresni?
Hol van, 'kiért lettem, mit rejt ezer zug?

Borgőzben vibráló, vágyébresztő bájak
asszóján vergődve, csiholjam a reményt?
Imát mormoljak, jósok szavát lessem?
Tobzódva öleljek, vagy csiszoljam az erényt?

Lovak közé azt a gyeplőt, vágtsass te idő,
- nyűglődni kár, - a szerencse úgyis vak.
Friss vizet keresek, új keresztelezésre,
vesszen a tespedés, vesszenek a szavak.

Víz hangja csicsereg, a függönyt lebbenteném,
de... de... megáll a lendület, lépésem béna,
álmom néz vissza rám, hús-vér ígézet,
bár ezer szó tolul fel, torkom mégis néma.

Nincs sikoly, rezdülés, tettetett ijedtség,
csak szótlán meglepetés, vágyban ezer íz,
és én most várok, várok, várok, amíg
boldog kéjlegéssel, csobog az a víz.

KÖNYVES TÓTH ENIKŐ

SZÓLNAK A HARANGOK



Ma is eljött e nap, mint mindig ötvenhárom éve, sápadt koszorúba vonva a nyarat. Kezem imára kulcsolom, szemem lehunyom, s álmodni vágyom világodat Anyám. Hol járhatsz, s lehetsz-e a titkok tudója a holtak világában, ahol nagy udvara van a Holdnak, ezüstjén csillog az örök éj, vagy nappal? Az elnyúló árnyak, kik valaha szerettek, szenvedtek, vétkeztek s egykoron Isten szolgálaként a templom choris smaragdjában megfakult szentek káprázatot hozó fénypalástján üdvösségért könyörögtek: Istenem-uram bocsánat! Pillantásom messze esik ma a derűs világtól, de a természet gyönyörű varázsa kényszerít, hogy széttekintsek, ahogy bennem létezel, s általad látom szépségét e Földnek. Igézlek szavaimmal, nesztelen lépteimmel a Szentföldön, védem lelked relikviáit, s kristályos gyertyám lángjánál vallom áldott emlékéti voltál és vagy Édesanyám.

JÖTTÉL FELÉM



Egymásba kulcsolt kezünkön a pecsét
Forró áramlatok pengéi villannak
Fehér inged szentként villámlott az égen
Rózsáid ontották illatukat felénk
Szemed kékjében fürdött a lelkünk
Szívünkben lüktetően eggyé vált a perc
S a remény
Mit nem választhat el a messzeség.

Még egyszer nyisd ki felém az ajtót
Szívem újra virágként bomlik eléd
Pihe könnyű ébredéssel
Itt a hajnali árny
Az örök vágy kiapadhatatlan hitében
Hisz bizonyosság van
A szerelem egy utolsó életért.

LÉNÁRD JÓZSEF

A KÖVES ÚTON

Ahogy az alkony hozzád belopózott,
elfelejtetted, mily nehéz a kő,
mert nem kellett emelned, s ha ráléptél,
csak azt tudtad, utat burkolt ő.
S láttalak, sokszor átléptél felettem,
mert ott voltam mindig a kövek között,
mint Kőműves Kelemenné beletiporva
lettem mások útja, egy szegény esendő.

De néha a mozdulatlanságban
csodákat láttam. Apró fénynyaláb
Végigszaladt a köves úton,
és előttem megállt, ott ahol te voltál.
Messzebb egy magas fa nőtt, gallyai közt
vágyillatozásban csábító virág nyílt.
Amikor odahajoltál az ágak átkaroltak
s eltűntek az utak, a visszatérők.
Csak egy kis gyenge fény maradt.
Észre sem vetted, hogy mi történt
hajnal előtt. Reggelre eltűnt
a faalak s a csábos virág se maradt.
A látomásból a köves úton apró fénysugár
lábad elé gurult. Előtted az úton
a megkopott kő megcsillant.
Fénye róla levetkőzött arcodba.

AZ ORSZÁG BÁLBAN

Azokhoz, kik a mandátum védelme
alá bújnak bűnözéskor.
Lénárdos haiku

Vigyázz, nem tudod, hogy te leszel az éjnek,
báli cipelője! A bársarokban
fonnyadt már egy kivágott ezüstfenyőfa.

A díszet akarták, de elfelejtették, hogy
a fenyő hol van. Az ország bálban.
Festett táncos cipőjét szétszakították.

Mezítelen láb monoton táncát űzi
elgyengülésig. Szabad mandátum
függősége megszűnik? Hogy táncolsz tovább?

Felelősségre nem vonható! Hallgatnod
kell a fals zenét! Újra évekig.
Táncolj, táncolj addig is kifáradásig.

LYZA ZSOLCAI

A BÁNAT KÖNNYE

Gondolataimba merülök,
csendes, virágos réten ülök.
Kezem is megmozdul tétován,
ideálmodlak, újra netán?

Hol van a férfi, aki szeret?
Miért nincs velem? - **ki mondja meg?**
Miről beszéljek, ha már nem ölel,
nincs itt, soha többé nem jön el.

Fájó szívem semmit nem remél,
beköltözött a zord hideg tél.
Könny folyik le, a bánat könnye,
elveszett álmok tűnt reménye.

Nincs aki hív, nincs, akiért élj,
a boldogság itt már véget ér!
Indulok, a rétet elhagyom,
néma csend, halkan száll sóhajom.

A LASSÚ CSIGA

Kizöldült a Kapos partja,
mindenki a csigát hajtja.
Harmatos fűszálak között
Csigá néni épp' költözött.

Felvette a csigaházát,
elhagyta a folyó partját.
Vitte, vitte egyre tovább,
várta már a susogó nád.

Féltőn rejtették levelek,
kutattak buzgón a kezek.
Csigagyűjtők kicsiny hada,
csak el ne kapjanak- mama!

Így fohászkodott kisfia,
a Csigaházi Tónika.
- Jaj, most meg mi történhetett?
A néni elfehéredett.

Oly sötét lett ott hirtelen,
elbújni már reménytelen.
Ez a tanulság gyerekek,
ne légy lassú, ha kergetnek!

ÁLOM LEHET EZ?

Álom lehet vagy való, mely úgy repül,
s úttalan-úton hozzád elvezet, mert
az arcod látom, ha az éj közeleg,
s lebukó napot takarnak fellegek.

Mi lehet- e olthatatlan, szomjas vágy,
mely titkon, boldogan csak téged ölel?
Mi ez a csodaszép színes vallomás,
mely szívdobbanásra igennel felel.

Álom lehet, való vagy csak látomás,
ha merengve nézem, éj barna szemed?
Felhevül bennem a vágyillatú láz
s szomjazom őrijító, izzó szerelmed.

Őrizd e lángot, mely szívedben lobban,
ha nem leszek már, benned éljek tovább.
Mikor csillagok közt szívem nem dobban,
óvlok sorsodtól, ne legyen mostohább!

EGY PORSZEM VAGY!

Egy porszem vagy itt a földön,
a kósza szél messzire röpít.
Lebegsz céltalan a légtérben
s ami megmaradt mára,- az a hit.
Ha ez nincs, életed céltalan,
bolyong a lélek, csak körbe-körbe száll.
Tested megpihenve a termőtalajban
végső nyugalomban, csak erre vár.
Ragyogj fent a csillagfényben
vigyázd a síró lelkeket,
repülj körbe a forgószélben
nem számolva a múltó perceket.
Ma még te is nevetsz és nem hiszed
e körforgást mely létezik,
becsüld meg hát a földi léted,
mely szárnyat ad, és az élet útján körbe visz.

GERJEDJ TŰZ...

Óh, kedvesem, jöjj a közelembe,
mintha éhes farkas jönne szembe'.
Ölelj, ölelj, szoríts egyre jobban,
még elhaló sóhajom se halljam.

Olyan lázasan, vad hévvel csókolj,
akár kitörő vulkán, úgy tombolj!
Repüljünk, mint Pegazus a széllel,
szenvédéllyel szeress egész éjjel.

Csak égess el, ne is kérdezz semmit,
szeretnék hamvadni, sok-sok perzig.
Megperzsel lobbanó lángod könnyen,
akár villám, ha az égen dörren.

Add szerelmed utolsó erődig,
szálljon fel a mámor a felhőkig.
Éreztesd velem így minden percbe',
nincs más a földön, ki így szeretne.

MÉGIS FÁJ

Mégis fáj, hogy eltűnt hirtelen,
pedig széppé varázsolta életem.
Ő volt a szikra a borult égen,
talán nem bírta őszinteségem?

Ha hazug szó hagyja el ajkam
az segített volna rajtam?
Szürkén ölel a sápadt reggel,
a harang reggeli imához rendel.

Zúgj, csak zúgj, hasítsd a tájat,
tépd ki gyökerestől a vágyat.
Zengjen érces hangod, vidd el,
a sötét felhőkig érjen fel.

Bőszén verje vihar a földet,
Ne kelljen nyelni ennyi keserűséget.
Tépje szét a szomorúság fátylát,
könny helyett eső áztassa orcád.

MASZONG JÓZSEF

ÚTON



Távolban fehér turbánt öltöttek a hegyek,
a fák hófehér csipkés köntösben pompáznak,
az út-menti bokrok piros bogyóit dér csípte,
a szél fehér fátylat lenget az út felett.

Varjú rebben a közeledő zajra az ágról
elrugaskodva szárnyával hó port szórva,
nyomában fénysugár fáradtan vergődik át
a hó súlya alól megnyíló ágak közül.

Piszkosszürke felhők, mint gubancos
vattacsomók lógnak az égen komoran,
reménytelen borongós hangulatot idézve
a még erejét fitogtató kései zord télnek.

A füst tarajos felhők mélyen leereszkedtek
közeledve messzeségéből az idők kanyarulatából,
misére hívó harangszó hangja kondulva hal el,
süllyedve-emelkedve nehéz himbálódzással száll tova.

Jajgató hideg havas-kása veri a zsalugáterekeket,
füstkarikákat lövell a távoli falu fölé
a fehéren meghúzóódó zsindelyesek kéménye,
közben a vándor pattogó fahasábokról álmodik.

Öreg este lett, csillagos csend lepellel a tájra,
nesztelen léptekkel osont a házak közé az éj,
hó póról öltött köpönyeget, úgy sétál végig
kelletve magát a néptelen utcán a szél.

majd fut-fut a dombok mögé sebesen,
valahol ablaktáblákat verdesve recsegve,
hol megpihenni készül a nap az ég alján
vörösre festve útját a föld horizontján.

Harkány—Pécs 2010.03.06.

MUCSI ANTAL

HA AZ ESTIKE VIRÁGZIK

Ablakomban, egy cserépben estike nyílik.
Otthonról hoztam. Csábítóan hív az illata.
Ha leszáll az alkony, oly mámorosra szédít,
mint az otthoni rég elmúlt holdfényes éjszaka.

Minden este az ablakhoz hív, az otthon emléke...
Írásra hajt valami, néha azt sem tudom miről.
Orromban az illat, szívemben az elmúlt évek képe...
A betűk úgy ömlenek, mint a tűzhányó, ha kitör.

Nem maradtam annak, akinek születtem.
Az életem itt más lett, én is megváltoztam.
Itt idegen maradtam, otthon már az lettem.
Az érzéseimmel sokszor egyedül maradtam.

Ha holnap estére, az estike újból kivirágzik,
az illata ismét a múltat hozza az eszembe.
Két szemem ismét a könnytengerben ázik:
Miért is vagyok még mindig itt az idegenben?

...ÉS EGY KÖNNYCSEPP LECSORDUL
ARCODON...

A tél lassan jelentkezik, a hideg itt van már,
melegen felöltözve az utcára bátorkodom.
Az eresz alatt dideregve egy utcazenész áll,
látom, és egy könnycsepp lecsordul arcomon...

Be van burkolva, énekét hallom sála alól,
kicsit megrázkódom a rég nem hallott dalon.
Egy ismert, szép szerelmes melódiát dúdol,
s a könnycsepp ismét lecsordul arcomon...

Megállok és hallgatom a hegedű síró hangját,
szomorúan végigsimítok őszülő hajamon,
pillanatra elfelejtem életem minden haragját.
Érzem, a könnycsepp megindul nedves arcomon...

Egy aranyos kislány, olyan három éves,
galambokat zavar a hideg őszi napon,
gondolatom édes unokámra téved: eszembe jut a múlt.
Könnyem, mint patak, folyik arcomon...

Majd egy pillanatra nem hiszek fülemnek:
- Nagyapa, megfogsz nekem egy kis galambot?
A kislány kérdezte tiszta magyar nyelven,
...és a könnyek, folyóként zúdulnak arcomon...

Tőlem, az életben ezt már senki sem kérdezi,
a sors megtiltotta, mint nagyapa, az unokám szeretni.
Talán, valamikor ott fenn, vagy lenn meg fogom érteni,
de akkor már szememből a könny nem fog eredni...

NAGY GABRIELLA

PARÁNYI GONDOLAT

Ahogy ballag a Nap az égen
s felhő játékával szalad,
úgy ringatnak álomba
a zöldtollú gyöngymadarak.

Ott a messziségben sejtve látszik
a szeszélyes, bolondozó tavasz
s az eső, mint szerelmi zápor
fák ágán szíromként fakad.

MIKOR ÚGY

Mikor a termő nyár
barackillatba fordult
s a lehelet páracseppjére
mandulaméz csordult,
akkor is úgy vártalak,
mint forró napsütést
a daloló madarak.

Mikor a levelek
rozsdaszínben hulltak
szürke betonra
esőcseppek simultak,
akkor is úgy vártalak,
mint dérgyűrűk
a hamvadó ág alatt.

Mikor hó borította
a vén fákat
és sötét cipőket
húzott az ég,
akkor is úgy vártalak,
mint csillagokat
a fekete éj.

Mikor a fűszálak hegye
titkokat susog
s a remény szövi
kék bársonyszőnyegét,
akkor is úgy várlak,
mint nyíló százszorszépet
a harmatos rét.

SZÖVÖTT ÁLMOK

Csak lágyan
fond körém karod
ajkaddal érintsd
a pillanatot,
hagyd a varázst
arany vállamon
izzó parazsát
gyertyaszálakon,
s forró leheleted
Kristályköveken
azúrkék cseppek
hullámtengeren...
...s mint gyöngyök
gurulnak a mélyből
sápadt tűzből
dolmányos messziségből

úgy tárul eléd e világ,
melynek szőnyegét
álmaink szövik át...

NÉHA FÉLEK

Néha félek, hogy köd leszek,
s platánfa-ligetében elveszek
a Nap nem szór rám sugarat
sem csókolni vágyó szirmokat.

Néha félek, hogy jég leszek,
s zord hegyek közé tévedek
kristályba borult tájon
reményt sző megdermedt álmon.

Néha félek, hogy tűz leszek,
s izzó parázsként éghetek
szenvedély köpenye él bennem
míg szunnyadó pernye lesz testem.

Néha félek, hogy emlék leszek
boldog, s boldogtalan képzelet
tenger morájától szem se rebben
csak az eső hull, nagy cseppekben.

TAVASZI CSEND

Oly csend van.
Lelkem már
nem vad folyó
tükörsima fátylán
harmat-takaró.
Álmaim puha
szőnyeget fonnak körém,

gyönggyé válnak
éji fűszálak hegyén.
Szavaid lassú
buborékként szállnak,
ahogy ébredő Nap
virágot fészül a fáknak.

TE VAGY...

Te vagy kinek nevét
imába foglalom
s barna éjszakán
nevem álmodba suttogom.

Te vagy kinek ajkát
édes cseresznyeként érintem
s láztól égő testét
szíved zálogának tekintem.

Te vagy kinek lelkét
hűs gyöngyökbe bújtatom
s fájó cserép-sebeit
tenyerem ráncaival gyógyítom.

Te vagy nekem az élet
Te vagy nekem a fény
sötét égen a csillogó remény.

PAPP JUDIT

NEHÉZ FELADAT

Hinni a holnapban
hinni a mában,
örömet keresni
fában és virágban.

Meglelni helyünket
ebben a világban,
hinni tiszta szívvel
a feltámadásban.

ROHANÓ ÉLETÜNK

Rohanó életünk percei napjai
észrevétlen rakják ránk az út porát.
Pergő életünk sorából
el-eltűnik egy jó barát.

Idegen, ismerős, valaki más,
a rohanó életünk percei
órákká, napokká nőve futnak tovább.

Mindennapos megélhetésért harc az élet,
kicsinyesek a gondjaink.
Kevesebb jut a kultúrára,
„gyöpösödnek” kicsinyeink, nagyjaink.

Vadul a világ, terrorizmus tombol,
ahová nézel – szerteszét.
Emberek, figyeljünk hát oda egymásra:
egy emberélet szeretetben élve is oly kevés!



Tavas
(melegítéses viasztechnika)



Megasztár
(melegítékes viasztechnika)



Indián lány
(melegítéssel vízfestés)



Ördöganyó tánca
(melegítékes viasztechnika)

PÉTER ERIKA

PÁRÁBÓL LETT PORBÓL

Talán mégis szeretsz,
szeretsz, mégis Isten,
mindennapi kenyeremet
megadtad ma is,
elnézted éhes vétkeimet,
hidegben meleggel
bélelted be lelkem,
így mehettem
üveghegyre,
majd azon is túlra,
kijutva kusza
ingoványból.
És lásd, bárhol jártam,
megtaláltam
így is a helyem,
így, gyökértelen,
mint fák kérgén virágzó,
egyetlenszer nyíló
bujá bromélia,
ki csak párából vett
porból, fényből él,
s épp lila virágait
ontja, boldogan.
porból, fényből él,
épp lila virágait
ontja, boldogan.

FÉLSZEG SZÁRNYALÁS

Mennybolt magasából
csorog ma a napfény,
- hagynék belőle télre -
erkélyre lepke rebben,
emlékezetembe táncol,
lebegve, félve csápol,
levegőre gombostűzve,
vágtyól úzve támolyog,
mosolyt felöltve száll,
de már szökken,
kúszik fel az árnyék,
talál még fényt,
de pillém megremeg,
elolvad szárnya csöndben.

MOST ÉS HALÁLOD ÓRÁJÁN...

Eljön majd a nap,
mikor senki nem köszön,
nézed, ahogy feléd
kocog a közöny,
lehorgasztott fejjel,
kábán közelít,
majdnem beléd botlik,
rád sem hederít...

Most meg szelíd visszhang
koppan köveken,
elhal öled tompa zsibogása,
lárma veri fel az éjszakát,
- szavát nem fogja fel ember -
csiklandozó illattenger,
verejtékszag, visszafojtott
félelem ölel -
Összegömbölyödsz.

Felnyögsz, leguggolnak
magas háztetők,
felhők hemperegnek porban,
sorban kiég minden gyertya,
fejfa felett denevér visít,
irigy hangok kiabálnak,
ott lenn sápadt árnyak várnak,
s bár fenn a padon vágy simult köréd,
már nem köszönnek,
– elnyelt a sötét.

A ZONGORISTA KUTYA (gyerekzet)

Szomszéd kutyaházban
lakik Kotta Huba,
ő a híres-neves
zongorista kutya.

Huba bravúrosan
játszik csöndben,s zajban,
minden hamis kutya
zenéjére vakkan.

Hogyha a billentyűn
melléüti mancsát,
világgá űz százegy
csatangoló macskát.

RAKOTTYAI ÁGNES



A fa, és a habok



Malomtó



Egyedül



Lesíjtva

SÁNTA ZSOLT

HAGYMAZAJ

Hol holtágak merednek,
s hol vízre fekszik az éj, ott
sötét szemedből levertnek
hat minden úszó dinnyehéj.

Csillagok sorjazzák tested,
a Hold rajta épp megpihen,
bent hamuszínűvé fested
lényed, csalfa s vérző hiten.

Eretnekként hat most a szó,
nem-kívánt dalok fakadnak,
felszárad az egyszeri hó
ujján a kérges tavasznak.

Fáradt csónak kap szárnyakat,
meddő s megunt víztengeren,
elvágni mind a vágyakat
a nyakuknál, oly hirtelen

folynak szét lágy evezőim
tartást hitt kezeim közül,
lerohadnak lám szeplőim,
s az éjszaka megédesül.

Dalt hittem, csak egy pusztá dalt,
a tobzódó csend-fővenyen,
míg fáradt szívem ki nem halt
a kóborlelkű végeken...

2010. aug. 23.

FUTÓ DAL AZ ÉGHEZ

Ó a felhők: messze egek
bolygó, sötét lovasai.
Csapzott vállain zöld hegek:
a fénynek súrlódásai.

Abrakot nem vetnek nekik
a messze zúgó csillagok.
Csak könnycsatornáit fejik
a megszedült, szűz holnapok.

Eloszlanak, ha vágatva
rájuk bronzkardú szél süvölt.
Lágy könnyeikkel áztatva
ezer pipacsvirág üvölt.

Ott harmatvirágok nyílnak,
hol ezüst-gyöngyük leszakad:
nyíló csírái a vágynak,
az arató-kéz elakad.

Nem töri meg jajongásuk
a csöndet seprő őszi szél.
Minden egyes gyenge száluk
a mérgezett földről zenél.

Halld meg, ó te zord üres lég
sosem múló fájdalmukat:
s tereld föléjük egyre még
permetező rózsáidat.

Minden jajuk értük dobog:
szülei ők magas mezőn.
A fáradt szem ezért kopog:
tág hegyen mászva, esendőn.

SÁRKÁNY SÁNDOR



Téli nádas

A VÁLTOZÓ IDŐ

Ha kiskapudhoz érkezem,
Az idő engem éberén figyel,
S ha kilincséhez ér, kezem,
Nem éri már be ennyivel.

Megszaporázza lépteit,
Mint én a hodálynál este,
Hol egy rossz indulatú puli,
Nadrágszáramat kereste.

Ingerült volt a hold miatt,
Ki túl közel merészkedett,
Ilyenkor, - muszáj vonyítani,
És ökelme épp intézkedett.

Mert megzavartam, - kergetett,
És vigyorgott rajtunk az idő,
Most nem is ő siettetett,
Mégis őt vesszük majd elő.

Szidjuk az időt, ha nem telik,
Bántjuk, ha gyorsan szalad,
Piszkáljuk, bárhogy viselkedik,
Tán dicsérni nem is szabad.

Nyakunkba liheg az idő,
Míg lapozza életünk lapjait,
Nem látjuk, honnan jön elő,
És titokban tartja holnapjait.

Másképpen mér, ha dolgozok,
És másképp, ha valaki kerget,
Másképp, ha éppen veled vagyok,
Írtam hát néki egy verset.

2010. május 6.

ALVÓ ARCOD

Csak ülek melletted, nézem alvó arcod,
Pilláid bezárta lelked ablakát,
Lélegzetem fojtom, nehogy elszakítsam,
Édes álmaidnak gyenge fonalát.

Míg alszol, én lopva homlokodat nézem,
Gondtalanul simult arcod vonalát,
Két szemöldöködnek lágy hullámú ívét,
Hallom szuszogásod édes dallamát.

Szemem simogatja félig nyitott ajkad,
Mint hófehér igazgyöngy, fogad csillan át,
Közelebb hajolok, hogy tisztábban halljam,
Álomba zárt lelked boldog sóhaját.

Lélegzeted lágy szellő, simogatja arcom,
Bőrömön már érzem tested melegét,
Ahogy én szeretlek, nem szerethet senki,
Talán csak egy édesanya egy szem gyermekét.

2008. október 21.

ÁRTÉR

Még simogat lágyan a napsugár,
Madárdal csendül az ágon,
Tengernyi virágszál nászra vár,
Mézillat libben a tájon.

Ezernyi méhecske dongva száll,
Virágról újabb virágra,
Csillogó aranypor minden bogár,
Porcsizmát próbál a lábra.

Aprócska őzgida anyjára vár,
Hosszú az árnyék a tájon,
Összedőlt boglya rejtekbe zár,
Pipacsok ringnak a gáton,

Vérszínű táncosok szerteszét,
Hajlongva, bókolva várnak,
Vágyódó kelyhek lágy ölet,
Kínálják kérők hadának.

Megvénült kecskefűz őszes haját,
Alkonyi szellő borzolja,
Elmálló kérgen egy fényes bogár,
Teltpotrohát vonszolja.

Nyugodt az ártér már csendes a gát,
Nyugvó nap festi a víz szalagját,
Harsogón zöldellő partszéli nád,
Tükörben bámulja önmagát,

Rejteken csalogány énekel,
Bódultan hallgatja sok virág,
Leszáll az estélyi bársonylepel,
Széthinti tengernyi csillagát.

A teltkarcsú hold is hallgatag,
Hizlalja kismadár dala,
Alszik az ártér, s a kanyargó gát,
Szelíden siklik a víz tova.

2010. május 16.



Sorsszimfónia

NOTÁZZUNK

Nótázzunk barátok!
Hisz bor mellé ez kell,
Engedjük a gyeplőt,
Félévente egyszer.

Jó szőlő vérével
Töltsd tele serlegünk!
Néhány kortyintástól
Jókedvre gerjedünk.

Hozzátok csak elő
A vén harmonikát!
Húzzuk most el újra
Cimboránk dalát!

Jól ismert nótánkat
Egyikünk rákezdi,
Felzárkózva hozzá,
Mindnyájunk énekli.

A jó harmonikából
Szívhez szól a dallam,
Hol harsogó hangon,
Hol érzéssel, halkán.

Korsónkból is lassan
Csappan már a jó bor,
Elmének mély ráncai
Simulnak a gondtól.

S néhány pillanat csak,
Könny szökik szemembe,
Apám bús nótája,
Hogy jutott eszembe?

Hogy talál rám újra
Ez a méla dallam?
Hogy lehet, hogy vénfülemmel
Most is újra halljam?

Elementek a barátok,
Csendes már az éjjel,
Harmonikát tokba tettem,
Alszik a szekrényen.

BOLDOGSÁGOM

Lépteimet meglassítom,
Már-már lopva járok,
Osonok, mert azt gyanítom,
Érdekeset látok.

Kerítésem léceinél,
Nem vár kis barátom,
Nem hallotta lépteimet,
Ezt még megbocsátom.

Ókelme bíz nagyot hall most,
Mind a két fülére,
Szemet vetett gazdijának,
Kerti cipőjére.

Tűhegyes kis fogacskákkal,
Önfeledten rágja,
Boldogsághoz épp elég,
A gazdi ügysem látja.

Apró mancsa közt forgatja,
Húzza, tépi, rágja,
Gazdi szagát birtokolja,
Ő – legjobb barátja.

Négy lábra áll a bestia,
Forog vele bőszen,
Aztán eldől a zöld fűben,
Sandít ráérősen.

Cuppantok most halkan egyet,
S véget ér a móka,
Lendíti a kutyahűség,
Tudja mi a dolga.

Kezeimet nyalogatja,
Boldogságtól repdes,
Önfeledten örül nekem,
Milyen kis figyelmes.

Nem tudok rá haragudni,
Egyetlen kis társam,
Magányomban boldogságom,
Nála megtaláltam.

2010. május 12.



Bíjjócska
(pasztell)

ELHAGYTAM A CSIZMÁM SARKÁT

Elhagytam a csizmám sarkát,
Elhagyott a szeretőm!
Mind a kettőt de sajnálom,
Mért ver az én teremőm?

Pincekulcsom is elveszett,
Ihatnékom lenne,
Lemennék a hűvösébe,
S megnyugodnék benne.

Elmegyek hát a csárdába,
Húzatom a cigánnyal,
Elfeledem, miért vagyok
Haragban a világgal.

Hegedűszó, szívhez-szóló,
Jó borok és cimbalom,
Hajnalig tán jól berúgok,
S bánatomat itt hagyom!

Csizmadiám, jó cimborám,
Ice borom mellett,
Csizmám sarkát felütötte,
Egyik gondom meglett.

Pincekulcsom előkerült
Zsebem rejtekéből,
Ajtóban az én kedvesem,
Könny szökik szeméből.

2008. október 30.

ELROHANTAK ÉVEINK

Elrohantak már éveink,
És nincsen már előttünk semmi,
Csak üldögélünk a ház előtt,
És nem kell már semmit tenni.

Eltűntek régi terveink,
És újak már ritkábban jönnek,
Hiábavalók már reményeink,
Ha néha még ránk köszönnek.

Erőnk már régen elhagyott,
Ellene késő már tenni,
Ülünk még együtt a ház előtt,
Jó még a napfényen lenni.

Kezed még kezemben tarthatom,
S még hallom az utca zaját,
Inkább csak sóhajod hallgatom,
Már megszoktuk egymás baját.

Vén szívünk néha még összeér,
Talán most együtt dobog,
Nem reszketünk már a holnapért,
Elmének már nem háborog.

Csak ülünk még együtt a ház előtt,
És jó ez így együtt nagyon,
Csak elszendergünk egy délelőtt,
És kezemet kezedben hagyom.

2010. május 4.

HARC

Véresen vijjognak,
Csőrcsata csattan,
Rémesen vinnyognak,
Tollpihe száll,
Borzadva nézem,
Hogy fenn a magasban
Billenve, libbenve
Csattan a szárny.

Csőrükkel vágnak,
És egymásba vájnak,
Karmokkal markolnak,
Csurran a vér,
Sistergőn libbennek
Még sebesebben,
Harcolj, míg bírsz
Az életedért!

Még egyszer vágnak,
És felkavarognak,
Ördögös karmukban
Ott a halál,
Örvénylő forgásban
Megzavarodnak,
Szárny szegve hullnak,
Már csendes a táj.

2008. október 17.



Szűnyogparadicsom



Vihar



Mezei virágok

HEJ VIRÁGOK, VIRÁGOK

Hej virágok, virágok,
Csak nyíljatok nekem,
Még virítson szirmotok,
Még kelletek nekem.

Hej virágok, virágok,
Csak bánat van velem,
Azért ti csak nyíljatok,
Hogy könnyezik szemem.

Hej virágok, virágok,
Már más az életem,
Mindegy merre indulok,
Ő nincsen már nekem.

Hej virágok, virágok,
Nyugalmam nem lelem,
Míg a menybe nem jutok,
Még kelletek nekem.

Hej virágok, virágok,
Csak nyíljatok nekem,
S ha mind lehullik szirmotok,
Majd síromon legyen.

2009. április 16.



Vöröskék

SZERETEM

Szeretem a búzavirág kékjét,
Köztük járva rád emlékezem,
Búzamezők érett szőkeségét,
Hajad lágy hullámát hozza el nekem.

Szeretem a lágy szellő sóhaját,
Nyárfalevél villódzó zaját,
Méhek szárnyainak fényes zizzenését,
Fülemüle mélabús dalát.

Szeretem a nap fényét a réten,
Kelyhét tárja millió virág,
Nézem, és a lelkedre emlékszem,
Bennem élő mennyei világ.

Visszavárlak, bár már nem találalak,
Kőbevésett emlék már neved,
Elkísérsz a réten nyíló kék búzavirágban,
Szeretem, mert ilyen volt szemed.

2009. február 23.

HŰSÉG

Te vársz reám, ha érkezem,
Messziről szaladsz elé,
És összenyalnád két kezem,
Boldogan csaholsz felém.

Pacsira nyújtod lábadat,
A szemed szinte nevet,
Ölembe fúrod álladat,
Csak simogatom fejed.

Te érezted, hogy érkezem,
Ahogy a vihart is megérzed,
És vágytad már a két kezem,
Kutyaszemeddel meséled.

Nem kérded, hogy hoztam-e,
Mert önzetlen szeretsz,
Keresztül látsz a lelkemen,
Örülsz, hogy barátom lehetsz.

És ha egyszer megöregszel,
Bolondozós kedved sem lesz,
Már csak a kezemből eszel,
És nekem majd úgy is kellesz,

Ha szemed fénye megtörik,
S életkedved lassan elcsitul,
Hű lelked álommal szökik,
Sírphantodon majd virág virul.

Vagy ha előttem én halok,
És vonyítasz, hogy elmegyek,
Fent várnak rám az angyalok,
De lelkemmel még itt leszek.

2009. április 25.

Ágyban vagyok már magam is,
Éjfél van már éppen,
Ez a kis dal, hogy kavart fel?
Már magam sem értem.

2008. június 19.



Csendélet
(pasztell)

CSAK AZ ŐSZ VAN MÁR

Halott levelek búcsúznak a fáktól,
Kik ázott kérégekkel, mintha gyászolnának,
Égboltba markoló karcsú ujjacskákról,
Vízcsepp csurran, - mintha könnyei hullnának.

Nedvesen süppedő aranyló szőnyegen,
Erdő ravatalán nesztelenül lépek,
Áhítat száll lelkemre, de kétség mar a szívbe,
Lehet, hogy már halálomtól félek?

Ha már eltemetnek, s nem járom a tájat,
Aranyló lombját sem fogom már látni,
Szeretett erdőmnek nem fordítok hátat,
Itt szerettem járni, itt szeretnék hálni.

Itt fedje majd fehér hótakaró sírom,
Szunnyadó ibolyáknak védelmet ő adjon,
Ha langyos tavasz jön, szellő simogassa,
Illatos kék szirma gondtalan fakadjon.

Forró nyári éjen, rezgőnyár meséljen,
Rekkenő hőségtől langyos enyhet adjon,
Árnyas bokraiban csalogány daloljon,
Anyját váró őzgidácska rejteken maradjon.

És ha aranyszínben játszanak az ágak,
Aranyleplet bontanak a süppedező hantnak,
Nem halnak a fák, csak új tavaszra várnak,
Csak ősz van már, s a lombok földre hullnak.

2009. február 28.

SOMOGYI TEKLA



Lóbarátok



Vasút az erdőben

SZABÓ E ÉVA



Eufória



Lila akt

SZÉKELY IMRE

CINKE NAGYKÖVET



Homage to Pécs



We have faith in you



Canada Past, Present and Future



Mother Earth Shattered

SZERS ANDRÁS

BALLAGÓ ŐSZ

Az ősz is elballag csendben
Avar zizeg amerre lép.
Puttonyában ködös emlék
A forró, csókos nyár tüze.

A nap bágyadtan festi még
Színeit a levelekre,
Szüretek illata lebben,
S a fák mögül figyel a tél.

Nézzük az ablakból, Kedves!
Oly vidám, tarka őszi kép...
Mintha észre sem vennénk,

Mi is ballagunk az ősszel.
Hajunk lassan hófehér,
Távolodunk már, jó a tél.

HALOTT KÖLTŐK

Olyanok Ők, a már elbukottak,
mintha csak tegnap mentek volna el,
s mint ki naponta új életre kel,
verseikben nagy tüzeket raktak.

Ha szólnak verseik jelenében
hozzánk, fivérek, s apák hangja szól,
dalukban újra ős ritmus dobol,
égő szívünkre lassan rácsepegnek...

Legyen tiétek csönd és reménység,
legyen tiétek fény és végtelen,
s ha álmotok elhoz szirtjeink felé,

szóljatok még hozzánk néma verseken...
Gyertyáink mellett villámlik az ég,
szemünk a sötétből néha villan még...

CSENDEKET GYŰJTÖK

Egészen apró csendeket gyűjtök,
bútorok, házak mögött szunnyadót,
elhagyott tanyát, hol érnek a fürtök,
kapu előtt, padon ülő anyót.

Néptelen várótermekbe járok,
hallgatom a régiek szavát,
s intenek felém még fehér akácok,
érzem most is viráguk illatát.

Egészen apró fényeket látok,
a nagyok meglesznek nélkülem...
s csodálva nézek minden kis virágot,
csoda a világ míg itt vagy velem.

NE VÁRASS TOVÁBB

Ó, csak gyere, ne várass tovább már,
pihekönnyű álmok partján várlak,
táncos léptekkel s ahogy madár száll,
repülj bennem, szívembe zárlak.

Vágyom a zuhanást tágra nyílt szemmel,
hol villogó táncod csak káprázat,
s lombok közé álmodott fények
fényes-fehéren arcodra szállnak.

Ajkadra formált lehelet lettem,
bőrödre simítom fény játékát,
kékség vesz körül, mint a tenger,
ahogy talán sirályok álmodják.

Ó, csak gyere, ne váráss tovább már,
lelked partjaira értem végre,
táncos léptekkel s ahogy madár száll,
vagy csak zuhanjunk együtt a fénybe...

KARIATIDÁK

Elindulnak egyszer a kariatidák
elhagyva Erekhtheiont, s az új világ,
mit súrol majd időnk, befogadja őket,
ahogy minden élő és halott szenvedőket.

Indul utánuk mind, a madarak s a fák,
- ha elindulnak végre a kariatidák -,
s az összezavart bábeli nyelvek helyett,
az Édenkert nyelvén írt versek beszélnek.

Előjön majd minden feledett érzelem,
testté lesz majd újra köztünk a szerelem,
talán e tavasz lesz épp, vagy majd egy más...
az idő közel van, s mindjárt indulás...

KISZÁRADT KIKÖTŐK EVEZŐSE

Kiszáradt kikötők evezőse
jöttem, hogy megnézzelek újra,
illatod utoljára érzem...
az a remegés, s kép változatlan...

Kerestelek évezredekig és
ha meghalunk, keresni foglak
- a lelkemmel, mi tűz és remegés -,
kiszáradt kikötőkben bolyongva.

Keresem fehér tollaid mindig,
sötétet fátylazznak rád az emlékek,
a látással a múlt megosztozik,
szállongó pihék... élettöredékek...

TAKÁCS ISTVÁN

*'A szerelem a képzelet
diadala az intelligencia felett...'*

MÁMORBAN

A lélek húrjait pengetem,
s a szívnek üstdobján dobolok.
Képzeletem táncolni engedem,
írom, mit mámorban gondolok.
Az érzelmek zászlaját lengetem,
kék égről, felhőkről dalolok.

MILYEN Ó?

Szép, akár a bárányszerű,
Finom, mint a csókos szellő.
Nyárban árnyék, lombos bokor,
Tavaszban egy tarka csokor.
Édenkertben virág kelyhe,
Pilleszárnyú szirmok selyme.
Üde, mint forrás lenne.
Az élet vize csobog benne? -
Gyöngyharmat a pirkadatban,
Láng-bíbor az alkonyatban.
Sejtelmes-szép, égő csillag,
Nekem ragyog, lágyan ringat,
Csupa fény és csupa illat,
Forró éjben csókja harmat...

CSILLAG A SZEMEDBEN

Ha tombol a szerelem,
zaj van az emberben.
Ütemes dobogás,
hallik a szívében.
Óh, aki szerelmes,
csillag van a szemében!
Az egész mennyboltot
látom a Tiédben...

SZERETLEK

Szeretlek, mint nyár a záport,
Ahogy a sima szellő a fák lombjait.
Miként szerelmes a szédítő mámort,
És kedvesének mézízű csókjait.
Szeretlek, mint pirkadat a fényeket,
Ahogy a fűszálak a hajnali harmatot,
Mint szabad madár a kék eget,
S az éji álom megannyi őrző csillagot...

ÖNZETLENÜL

Hagyd végre repülni,
szárnyalni a másikat,
szabadságban elérni,
célokat és vágyakat!
Ha túlzott a magasság,
s fogyóban az erővel az akarat,
ne engedd őt lezuhanni,
add a saját szárnyadat!

ZAKATOL A SZERELEM

Kattog a sín, visít a kék,
Lángol a szín, tátong a mély.
Vonat robog, vonul az éj,
Gyönyör rikolt, szerelem élj!

BOLDOGSÁG

Mosolyodban varázs,
Tűz-szemedben parázs!
Füzér a hajadban,
Gyönyör a szavadban.
A szerelmet élheted.
Boldog vagy? Féltetted...

VARÁZSGÖMB

Van nekem egy varázsgömböm,
engem szolgál itt a Földön.
Utamon én mindig viszem,
amit mutat, azt mind hiszem.
Ha részegülök, s felöntök a garatra,
gurítom őt napkeletről nyugatra...

*„Annyit ér e földön
múlандó életed,
amennyi boldogság
jár, vagy jut Tenedek!”*

TÁRNOK MIHÁLY

HOGY MEGÍRJALAK

Hogy megírdalak, fogtam a tollam,
Egyedül voltam.
Jóleső melegség hullámozott bennem,
Szavakat kerestem.
Ó, szép Magyarom, gyönyörű szavak,
Mi mindenhez hasonlítottalak;
Sápadttól a harsány frivolig,
Fehértől a pirosig.
Mind jöttek, lettek volna te,
De szegényesnek tűnt a küllemed.
S akkor, mint halk suttogás,
Belém nyílt valami más;
Egy szó, mit öltek már sokan,
„Szeretlek”, nyíltam boldogan.
Tudtam, hogy ennél szebbet nem lelek,
Végeztem volna így a versemet.
De felébredtél. - Hát te mit csinálsz?
És piros volt, piros a szád,
Mit vad vággyal csókoltam össze
S belém íródtál mindörökre.

MÉGIS

Már hallottam a nyárnak lépteit,
De ily dübörgőn nem jött még soha,
Mióta múzsám tekintetére
Kinyílt, hívott Apolló temploma.

Gyönyörű dalok, szép zenék között,
Elísiumba vitt a szerelem,
Soha nem volt, nem is lesz ily gyönyör,
Míg kezéd fogom, s ott sétálsz velem.

Árnyak nélküli nap kísér s kék ég,
Pánsípon zengnek nyírfaligetek,
Menádok táncolnak, s koccintanak
A ránk csodáló, boldog istenek.

Már minden szépet magunkra írtam,
Ruhánk ez, védő, acélos égisz,
Hiszem, hogy a világ ennyi, - látod?-
Féltelek óvlak mindentől mégis.

HA LOBBANOK MÉG

Nem írok regényes dolgokat,
A papír is furcsán nézne rám,
Kacagnának a régi betűk;
Részeg lehet, suddognák talán.

Bensőmben, mint templomi csendben,
Ájtatos hűvösség matat,
Nem tűz a május ősz hajamba,
Szerelmes mirtuszágakat.

Ha lobbanom még néha napján,
Meglepődve felkapom fejem,
Csitulva nézem, hogy duzzadnak
A kék erek öreg kezemen.

SUGARAS NAP

Már réges-régen útra kelnék,
Egyedül, csak egyedül menni,
Valami nagy-nagy pusztaságban
A madaraknak énekelni.

Madaraknak és a zsenge fáknek,
Pipacsoknak az árokszálon,
Sugaras napnak mosolyában,
Szállni szabadon fenn az égen.

Ott, hol a szép magából fakad,
A sugalom, lágy szellővel jár,
S izzva köszönti júniusban
Szívemet a fecske röptű nyár.

Odamenni, hol csörge patak
Tengert ígérve vinné nevem,
Talán még hozzád is eljutna,
Hogy idevárlak szerelmesem.

JAJ... TE!

Ha többet adsz, belehalok,
Ha kevesebbet, akkor is!
Mi nőből vagy te szép tökély,
Ki ennyire megrészegít?

Elmesélném a felleget,
S mi vörösre fest; a napot,
A nyugtató álmodozást,
A búcsúzó alkonyatot.

De te, te háborgó tenger,
Sistergő villám, vad vihar!
Csókjaiddal elvarázsolsz,
S e parttalanság felkavar.

Hullámvölgyön, hullámcsúcson
Száguldok veled, csak veled!
S ha látják, hogyan szeretlek,
Elsimúlnak a tengerek.

.....

Megnyugvón egymásba nézünk,
Egy lagúnát kínálok én.
Elmondom majd egyszer, könnye
Mért csillant gyönyörű szemén.

SZÜRET UTÁN

Kéken táncolj, mint fény az égen,
Te légy a csók a szenvedélyen,
Csípőd ringása, mint egy álom,
Lebbenjen szerte, száz határon!

Hangod, mint a messzi tengerek,
Loreleyként énekeljenek,
Sóhajod, mint a hárfa zsongása,
Fonódjon rá erdőkre, ágra!

Kebled, mint csúcsa Vértéseknek,
Legyen vágya tekintetemnek,
Öled, mint a tűz, sziporkázzon,
Mint a jó bor, vendégül lásson!

Hihetetlen, mint valóságot,
Vetítsd elém, s én belélátok,
Káprázat, mint tündöklés, mélyen,
Bűvölj el teljesen, egészen!

Írj, mint a költők, igazságot,
Hálózzad rám a nagyvilágot,
Álmodjunk, mint kérő kisgyerek,
Hogy örökig szerethesselek!

.....

Hajnal öt van, fekete az ég,
Veled álmodtam, látlak-e ma még?
Október, forr a must kádban,
Mellettem a csend ül szobámban.

ALKONYUL

Könnyű éjre készül az alkony,
Ágyaz a fű, harmatát várja,
Csendszálat sző a lenyugvó nap
Az utolsó piros sugárba.

A házak fölött, meg-megállva,
A kéményen pírít egy kicsit,
De nem látja már az ablakok
Mögött, a bújók első álmait.

Fuvallat érkezik a lombra,
Szellőzködnek az álmos levelek,
Elkaptam egy rád-gondolásom,
Oly messze vagy, hadd legyek veled!

Talán éppen ágyazni készülsz,
Fürödtél, illatos a tested...
Tenger a gondod, - s vagyok én is-,
Hagyd másra, jöjj, engem keress meg!

A csillag-rajzos eget nézem,
A holdat, a sápadt követőt,
Mint sírnál a nénik kendője,
Feketéllenek a háztetők.

Lassan elér az éjfél, s korhol;
Még mindig a papírost szántom.
Szemem csukom, hozd el Őt éjem,
Álmodjam a legszebbik álmom.

UGRÓ ILDIKÓ



Csábítás



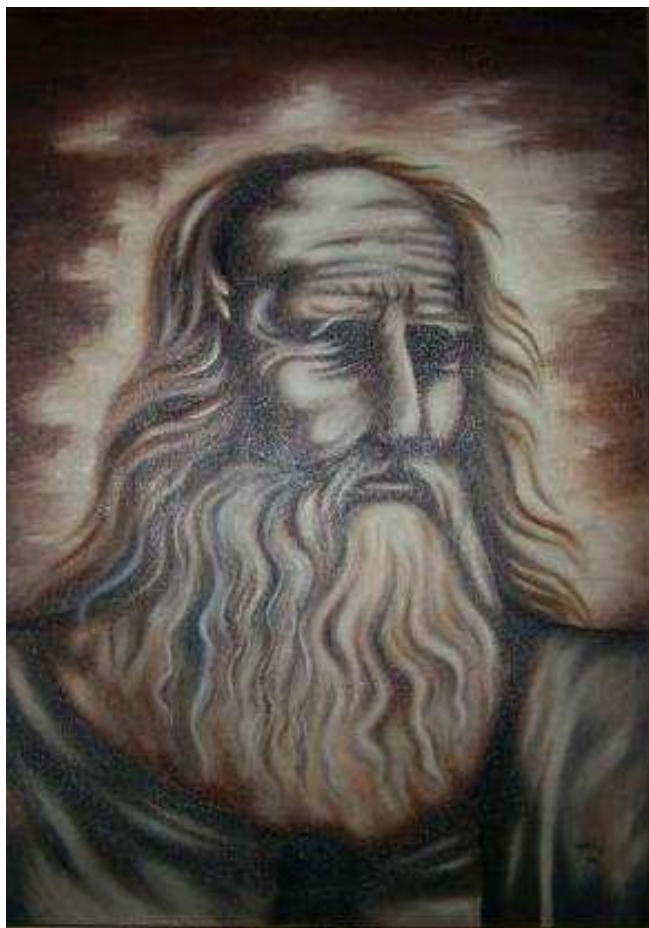
Belső látás



Elmélyülve



Kábulatban



Leonardo

VÁRKONYI JUDIT

HA MAJD...

Meglátod, egyszer ősz fejem öledbe hajtva,
megköszönöm Néked, e lélekmelegítést.
Csendben, majd ha már többé nem fakadok dalra,
S befejezem végre az örök útkeresést.

Majdan, jó Barátom, Te mindig gondold arra,
Már akkor is velem voltál, s ez nem volt kevés.
Ha sorsunk Ariadné fonala akarja,
Úgy talán együtt hangzik majd fel a nevetés.

Ha különvállik sorsunk, én erre, te arra,
S nem lesz vöröslő hajnali, boldog ébredés.
Baráti ölelésed segített a bajban,
Erre sosem boríthat fátylat a feledés.

ÁRMÁNYOS SZERELEM

,Lám, így múlok el benned szépen, lassan én is.
Csendben szeretted, úgy is tűnök el majdan.
Hiába kitartás, küzdelem és harag,
Gyávaságod ármánya felőrli most mégis.

Ami voltam Neked, feleded, már csak annyi,
Mit néhány levélből olvasok magamnak,
S kitörlődöm, mint ahogy fogynak a szavak.
Az én hibám a nagyobb: tudtam Benned hinni.

Nem tudom feledni mindazt a csodát, amit
Szívedből adtál nekem, önként dalolva.
Ezernyi érzés, meghitt, boldog pillanat.
Megmarad emlékeinkben, összekötő híd.

Éveink édes melege túlélni segít.
Szívedben felcsendül majd talán egy dallam...
Nem kell, hogy más hallja, csak csendben, csak halkan.
Reményünk zöld szigete újra élni tanít.

ALEXANDRÁMNAK
ELKÖLTÖZTÉL...

Bánatom sír májusi éjen,
Mint hegedű, kis tücsök nyomán.
Borús, sötét fellegek gyűlnek,
És beborít mindent a magány.

Zúgó széllel jött el a hajnal,
Elsodorva édes álmomat.
Máshoz tartozol, már felnőttél.
Oh, **boldog**-szomorú pillanat!

Mint lusta folyó, telik az idő,
Lassan hömpölyögve tovafut,
Lankás dombok mögül bukkan elő,
Ha édes arcod eszembe jut...

Megannyi galaxisban zengő dallam,
Miriád csillagóceánba fulladt szó,
Nyári égbolt alatt megmoccan halkan,
Hasadban az az édes, kis pocaklakó.

Most Te leszel Édesanya már...
Lelkemnek, oly kedves az a szó,
Mit nemsokára egy cseppnyi száj
Mond ki talán sokszor: nagymama!

UTÓSZÓ

Most hagyd, hadd párologjanak színek az égre. A dongások lassú álmodásán meg-megcsillannak a távoli galaxisok. Az élmény, a tudás, parszekben nem mérhető. Szabálytalan útjaink kereszteződésében, atomjaink kitöltik a kozmosz sötét anyagát. A semmiből alkotunk egy szebb világot: - csillogó, lüktető, abszolút fényesség! Műveink, a teremtés legszebb csodája, itt mindenki megtalálhatja önmaga lelkének tükrét. Ezen a bolygón, e könyv elolvasása után, boreális hullámokkal vissza-visszatérnek a számodra kedves képek, sorok, s reméljük, összetalálkozunk ismét minden olvasatra.

TARTALOM

Bevezető	5
Előszó	7
Babina Éva & Horváthné Albert Rita	
Szobaszökökút	8
Faliképek	8
Névjegytartók	9
Fali tál	9
Virágtartók	10
Asztali kút	10
Mozaikok	11
Bartalovics Zoltán	
Önarckép	12
Szerelemszületés	13
Hajnali meditációm	14
Egy falatnyi kenyér	16
Árnyéklélek	17
Relativitás	18
Ringató	19
Pihenő dalom levele	20
Álmod partján	21
A Hold ágyában	22
Szépségem	23
Üresjárat	24
Exodus	25
Szolga karácsony	26
Számkivetett	28
Éjek árnya	28
Analógia	30
Hangok folyosója	32
Álmodom	33
Bárdosné Tóth Lília	
Bárcsak ne így lenne	34

Mily csodás	35
Hasznos foltok	37
Bíró Sándor	
Kakasdi látkép	38
Kakasd címer	39
Esti tanya	40
Vajdahunyd vár	40
Pad pincével	41
Pincesor	41
D. Janovics Ilona	
Keserű a lelkem	42
Hiányzol	43
Minden este	43
Vágy	44
Már nem panaszkodom	44
Ez a világ	45
Élet	45
Domokos Edit	
Éjszaka	46
Szeresd a világot	46
Lélekzárpor	47
Faragó Gáborné	
Malomvölgyi tónál	48
Nyivicei este	48
Csendélet citrommal	49
Feri'ba mesél nekünk	49
Magányosan	50
CKH belső udvar öreg fával	50
Gombos Gabriella	
Pusztába kiáltott	51
Gógucz Eleonóra	
Liget	52

Viharban tündökölve	52
Tükör	53
Relax	53
Hamupipőke	54
Nálunk ilyen a tél	54
Varázslat	55
Még a fény is bánt	55
 György Viktória Klára	
Vallomás	56
Gondolsz e rám	58
Kincsem	60
 Győri Zsigai Klára	
Ősi titkok	62
Éj hegedűje	62
Ha akarod	63
Hogy ne fájjon	64
Egy falat kenyér	65
Hontalanság	66
Boldogság	67
Játszmának vége	68
Vallomásom	69
 Joóné Soós Andrea	
Mese Pipiskéről és a szép szerdáról	70
Emlékezz Te is!	74
 Kapinya Ilona	
Álom	75
Anya és lánya	76
Pimasz	77
Hancur	78
 Kéméndy József	
Álom	79
Reggel	79

Kovács Károly	
A Fa megnőtt már	80
Az a pillanat	81
Könyves Tóth Enikő	
Szólnak a harangok	82
Jöttél felém	83
Lénárd József	
A köves úton	84
Az ország bálban	85
Lyza Zsolcai	
A bánat könnye	86
A lassú csiga	86
Álom lehet ez?	87
Egy porszem vagy!	88
Gerjedj tűz...	88
Mégis fáj	89
Maszong József	
Úton	90
Mucci Antal	
Ha az estike virágzik	92
...És egy könnycsepp lecsordul arcodon...	93
Nagy Gabriella	
Parányi gondolat	94
Mikor úgy	94
Szövött álmok	95
Néha félek	96
Tavaszi csend	96
Te vagy...	97
Papp Judit	
Nehéz feladat	98
Rohanó életünk	98

Tavas	99
Megasztár	100
Indián lány	101
Ördöganyó tánca	102
Péter Erika	
Párából lett porból	103
Félszeg szárnyalás	104
Most és halálod óráján...	104
A zongorista kutya	105
Rakottyai Ágnes	
A fa, és a habok	106
Malomtó	106
Egyedül	107
Lesújtva	107
Sánta Zsolt	
Hagymazaj	108
Futó dal az éghez	109
Sárkány Sándor	
Téli nádas	110
A változó idő	110
Alvó arcod	112
Ártér	112
Sorsszimfónia	114
Nótázzunk	114
Boldogságom	116
Bújócska	117
Elhagytam a csizmám sarkát	118
Elrohant évek	119
Harc	120
Szűnyogparadicsom	121
Vihar	121
Mezei virágok	122
Hej virágok, virágok	122

Vöröskék	123
Szeretem	124
Hűség	124
Csendélet	126
Csak az ősz van már	127
Somogyi Tekla	
Lóbarátok	128
Vasút az erdőben	129
Szabó E Éva	
Eufória	130
Lila akt	131
Székely Imre	
Homage to Pécs	132
We have faith in you	132
Canada Past, Present and Future	133
Mother Earth Shattered	133
Szers András	
Ballagó ősz	134
Halott költők	134
Csendeket gyűjtök	135
Ne várass tovább	135
Kariatidák	136
Kiszáradt kikötők evezőse	136
Takács István	
<i>Töredék</i>	137
Mámorban	137
Milyen Ő?	137
Csillag a szemedben	138
Szeretlek	138
Önzetlenül	138
Zakatol a szerelem	139
Boldogság	139

Varázsgömb	139
<i>Töredék</i>	139
Tárnok Mihály	
Hogy megírjalak	140
Mégis	140
Ha lobbanok még	141
Sugaras Nap	141
Jaj... Te!	142
Szüret után	143
Alkonyul	144
Ugró Ildikó	
Csábítás	145
Belső látás	146
Elmélyülve	147
Kábulatban	148
Leonardo	149
Várkonyi Judit	
Ha majd...	150
Ármányos szerelem	150
Alexandrámnak	151
Utószó	152

Borítótérvet készítette: Teleki Klára /sleepwell design/

Kiadja: Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület

7629 Pécs, Komlói út 94-98.

Tel: 72/238-888

Fax: 72/238-888/23 mellék

E-mail: origo@origo-haz.hu

Web: www.origo-haz.hu



Felelős kiadó: Kis Varga István

Szerkesztő - tördelő, lektor: Bartalovics Zoltán

Hungarian edition © Pécs-Baranyai Origó-Ház

Egyesület 2010.

Minden jog fenntartva

HU ISSN 2060-7628

Nyomta és kötötte: Bornus 2009 KFT. Pécs



